

**İsrail'le ticareti durdurun!
Askeri ve siyasi işbirliğine
son verin!**

Sayfa: 9

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Mart 2024 / Sayı: 174

Fiyat: 1 TL

Fabrikalardan Haberler:

Gebze Smart Solar, Chinatool, Tuzla Chen Solar ve HT Solar, İstanbul Ejot Tezmac ve Xiaomi-Salcomp fabrikalarından, Yalova Tersan tersanesinden, Gebze, Manisa, İstanbul Sancaktepe'den metal, Çorlu Velimeşe'den petro-kimya, Gebze'den depo, İzmir Aliğa'dan liman işçilerinden haberler Sayfa: 2-4

RANT KAVGASINDA TARAF OLMA!

SINIF KAVGASINDA SAFLARI

SIKLAŞTIR!

Rant kavgasına oy yok! Düzen siyasetinde oyalanmak yok! Sermayenin saldırısına karşı örgütlenme ve mücadele seferberliği var!

31 Mart'ta yapılacak yerel seçimlere giderken burjuva partilerinin rant paylaşım kavgası sürece damgasını vuruyor. İşçi sınıfına ve emekçi halka bu kavgadan bir fayda yok. Ama bunu söyleyip duramayız. Bu kavganın arkasındaki sistemi görmeli ve taraflarını tanımalıyız. Devlet sistemi özünde yerel ve merkezî diye ikiye ayrılmıyor. Yereldeki belediyeler ve merkezdeki siyasi iktidar aynı devlet yapısının parçası, sadece yetki alanları farklı. Bu devlet yapısına hâkim olan sınıf da patronlar sınıfı, yani burjuvazi.

Türkiye'de yolsuzluklar merkezî ve yerel yönetimlerin tam bir iş birliği ve koordinasyonu içinde gerçekleşiyor. İmar planları ve her türlü ruhsatlandırma işlemi belediyelerle valiliklerin ortak denetimindedir. Belediyelerdeki imar izinlerinden, ruhsatlardan her türlü ihaleye kadar en tepede beşli çete diye bilinen oligarklardan başlayıp yerel müteahhitlere uzanan bir rant paylaşım sistemi kurulmuş durumda. Bu sistemin işlemleri için yerel yönetimle merkezî yönetimin tam bir koordinasyon içinde çalışması gerekiyor. Ama bu da yetmiyor, yasaların engel olduğu yerde kişiye özel yasa çıkarılması için meclisin de bu sisteme dahil edilmesi lazım. 22 yıllık iktidarında AKP'nin 8 defa imar affı çıkarmasının, ihale kanununu 198 defa değiştirmesinin arkasında işte yerelle merkezin bu iş birliği var. Yolsuzluk ve hırsızlığın hesabını tutan bir Sayıştay var, ama hesabını sorabilen bir yargı yok! Çünkü yargı da tümüyle istibdad rejimi tarafından zapturapt altına alınmış durumda. Millet'in sırtından geçinen bu parazitler avantajını almadan ne metro için bir metre kazılıyorsa ne de sokağa bir kaldırım taşı konuyor. Erdoğan'ın Hatay'da yaptığı mitingde söylediği "merkezî yönetimle yerel yönetim dayanışma halinde olmazsa o şehre herhangi bir şey gelmez" sözleri işte bu rant paylaşım sistemini anlatıyor.

Düzen muhalefeti belediye kazandığı zaman bu sistemle kavgaya etmiyor tam tersine bu sisteme dahil olmaya çalışıyor. Kavgaya AKP ile MHP

zorluk çıkardığında CHP'li belediyeyi rant kavgasında dışladığında çıkıyor. Yani belediyeyi almak için girilen kavgaya da belediyeyi aldıktan sonra merkezî iktidarla girilen kavgaya da rant kavgası... Bu kavgadan işçi sınıfına ve emekçi halka nasıl bir fayda çıkabilir? Belki de çıkabilecek tek fayda, kavgaya eden tarafların seçim vesilesiyle birbirlerinin yolsuzluklarını, hırsızlıklarını ifşa etmesi... Bu sayede sadece istibdad cephesinin yolsuzluklarını değil Amerikan muhalefetinin yönetimi aldığı yerlerde nasıl belediye şirketlerini arpalık olarak kullandıklarını, adrese teslim ihalelerle yandaşlarını zengin ettiklerini de öğreniyoruz. Tarafların kendi iç çatışmaları da zaman zaman bereketli sonuçlar veriyor. Epeydir iktidarla ters düşen mafya şeflerinin ifşaatıyla büyük yolsuzlukları ve suçları öğreniyor, yargıda ters düşenlerin birbirlerinin rüşvet dosyalarını ortaya saçmasını görüyoruz. Muhalefette de İyi Parti, dümeni AKP'ye doğru kırdıkça bir dönem toz kondurmadığı İmamoğlu ve Yavaş'ın başarısızlıklarını anlatmaya başlıyor. CHP'nin iç kavgasından CHP'li belediye başkanlarının beşli çeteye peşkeş çektiği ihaleleri öğreniyoruz.

Ancak görmek yetmiyor. Burjuvazinin kayıkcı kavgasının, yani rant paylaşım kavgasının karşısına gerçek ve doğru kavgayı, sınıf kavgasını çıkarmak gerekiyor. Bu kavganın bir işçi sınıfı iktidarını hedefleyen sınıf siyasetini yükseltmeye hizmet etmesi gerekiyor. Yerel yönetimlerde CHP gibi patron partilerini desteklemek demek; istibdada karşı muhalefeti savunmak değil, yerelde rant paylaşımının musluklarını tutanlara, on binlerce belediye işçisinin patronuna, en önemlisi de perde önünde ne derse desinler perde gerisinde istibdadın yerel ortakları olanlara destek olmak demektir. Belediyeleri merkezî iktidardan kopartıp adil düzen adacıkları yaratma düşüncesi ise gerici bir ütopyadan ibarettir. Belediyelerin üretim araçlarını kamulaştırma yetkisi yok, bütçeleri kısıtlı ve artırmanın yolu ya borçlanma ya da belediye

şirketleriyle kapitalist sömürüyü arttırmak. Sosyalist/Komünist/Halkçı vb. belediyecilik vaatleri ile bu gerçekleri saklayarak yapılan siyaset düzen siyasetinin bir rengi olmadan öteye gidemez. Sınıf siyaseti gerçekleri gören ve gösteren siyasettir.

Önümüzdeki en önemli gerçek 31 Mart seçimlerinin hemen ardından, rant kavgasının ilk sonuçları açıklanır açıklanmaz Türkiye işçi sınıfına hızla ve artan bir ivmeyle dayatılacak olan kemer sıkma programıdır. Bu program Mayıs 2023 seçimlerinin ardından Mehmet Şimşek'in ekonominin başına getirilmesiyle hazırlanmış, Orta Vadeli Program adıyla duyurulmuştur. Sosyal güvenlik sisteminin tasfiyesinden kıdem tazminatının gaspına kadar tüm saldırı paketi takvime bile bağlanmış durumdadır. En önemlisi de rant kavgasının muhalif kanadı bu saldırı programını rasyonel politikalara dönüş söylemiyle desteklemiştir ve destekleyecektir. Amerikan muhalefetini destekleyen TÜSiAD'ı da istibdad cephesinin arkasında duran MÜSiAD'ı da el birliği ile bu saldırıya hazırlanmaktadır. Emperyalist para babaları dolarları hazırlamış, istibdadın işçinin emekçinin ümüğünü sıkarak yaratacağı kaynağı kassasına indirmek için ülkeye girmeyi beklemektedir.

Devrimci İşçi Partisi'nin örgütlenme ve mücadele seferberliği çağrısı yerel seçimlere giderken de sürmektedir. Bizim seçim bürolarımız işçi direnişleridir, grevlerdir, fabrikalardaki, emekçi mahallelerindeki örgütlenme mücadeleleridir. Sermayenin saldırısına karşı direneceğimiz mevziler belediyeler değil sendikalar, her türlü işçi ve emekçi halk örgütlenmesidir. Yöntemimiz işgal, grev, direniş ve nihayet genel grev olacaktır! O halde yerel seçimler büyük saldırıya karşı safları sıklaştırmamızın vesilesi olmalıdır. Rant kavgasına oy yok! Düzen partilerine destek yok! Düzen siyasetinin ceplerinde boş hayallerle oyalanmak yok! Rant kavgasına karşı sınıf kavgasını ve sınıf siyasetini yükseltmek üzere el birliği yapıp, safları sıklaştıralım!

Tuzla Chen Solar'dan metal işçisi bir kadın

“Bütün çiçekleri koparabilirler ama baharın gelişini engelleyemezler!”

Ben Tuzla Deri Sanayide bulunan Çin menşeli Chen Solar fabrikasında çalışan metal işçisi bir kadımdım. Çalışma hayatım 14 yaşında mahallede, merdiven altı denilebilecek bir tekstil atölyesinde başladı. Sınıf mücadelesini, işçi haklarının ne olduğunu, ne kadar sömürüldüğümüzü ancak sendikacı bir yerde çalışmaya başladığımda öğrendim. Öncesinde patronun ağzına bakardık, kaçta çıkacaksın derlerse o zaman işten çıkardık, patron ne derse onu yapardık. İlk defa örgütlü bir yerde çalışmaya başladığımda işçinin sözünün geçtiğini gördüm.

Chen Solar sendikacı değilken amirinden müdürüne biz ne

zaman koşullardan şikâyet etmek bize kapıyı gösterir, beğenmiyorsan git derlerdi. Herkes fabrikaya çok tepkiliydi. Bir gün bu tepkilerden dolayı toplantı yaptılar, ben orada söz alıp zam talep ettim. Kabul etmediler, Çinlilerin çalışma koşulları bu dediler. O noktadan sonra aklımıza artık sendikacı olmak, örgütlenmek geldi. Daha önce çalıştığım yer sendikacıydı, oradan Birleşik Metal İş Sendikasını biliyordum. Şubeyi arayınca fabrikada örgütlenme yapanlar olduğunu öğrendik. Bütün süreç çok gizliydi, örgütlenmeye başladık. Bütün vardiyalarda üye yapmak için çalıştık. İnsanlara haklarını anlattık, amir baskısını

kırmaya çalıştık.

Fabrikamız kadın ağırlıklı bir fabrikaydı. Bizim vardiyada o zaman 24 kişi çalışıyordu, 18'i kadın işçilerden oluşuyordu. Kadın işçiler örgütlenmede ön plandaydı. Bir gün üç arkadaşımızın işten çıkartıldığını öğrendik. Bunlar öncü işçilerdi. Onlar çıkarılınca iş bıraktık. Vardiyamızı örgütleyip üretimi durdurduk. Müdürün yanından başımız dik sloganlarla dışarıya çıkışımızı hiç unutmam, sloganlarla yürüdük dışarıda eyleme devam ettik. Eylemde de kadınlar en öndeydi. Şube başkanımız geldi ve patronla görüştü. Biz dik durduğumuz, birlik olduğumuz için sendikayı kabul edip arkadaşlarımızı geri aldılar. İşçi kadınlar sayesinde, kadınlar en önde durduğu, korkmadan örgütlediği için, işten atılmayı bile göze alıp elini taşın altına koyduğu için sendikacı olduk. Örgütlendik ve başardık! Emekçi kadınlar olarak öne çıkıp örgütlendiğimizde başaramayacağımız hiçbir şey yok. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde tüm emekçi kadınlara mesajım: “Bütün çiçekleri koparabilirler ama baharın gelişini engelleyemezler!”

İstanbul Ejot Tezmaç'dan bir işçi

Kavgamız memleketin kaymağını yiyenlerle!

Merhaba arkadaşlar, ben İstanbul Gaziosmanpaşa'da bulunan Ejot Tezmaç fabrikasında çalışmaktayım. İş yerlerimizde her gün, her saat iş kazası riskiyle karşı karşıyayız. Bu durum sadece bizim fabrikamız için değil tüm sınıf kardeşlerimiz için de geçerlidir.

2023 yılında 1932 işçi arkadaşımız patronların kar hırsı yüzünden iş cinayetlerinde hayatını kaybetti. Bu yıl sadece Ocak ayında 7'si çocuk işçi olmak üzere 158 işçi arkadaşımız iş cinayetlerinde hayatlarını kaybettiler. Şubat ayında Erzincan'daki maden faciasında olduğu gibi patronlar her geçen gün bizleri canımız pahasına çalıştırmaya devam ediyor.

Her yıl her ay her gün çalışmak için gittiğimiz iş yerlerimizde patronların kar hırsı yüzünden iş cinayetlerinde

katlediliyoruz. İş yerlerimizde karşı karşıya kaldığımız kaza ve ölüm riski evlerimizde de geçerlidir. Bilindiği gibi İstanbul bir deprem bölgesi ve bize verilen yoksulluk sınırı altında olan ücretlerle yaşamak için tuttuğumuz evlerde her an bir depremle karşı karşıyayız, yüksek kiralar ve yanlış politikalarından dolayı, milyonlarca boş konut olmasına rağmen, eski ve depreme dayanıksız evlerde yaşamaktayız. Hükümetinden, muhalefetine bu sistem için çalışan tüm düzen partileri, bizler patronlar için ölüm riskleri ile çalışıp, depreme dayanıksız konutlarda yaşarken, kendi koltukları ve kârları üzerinden siyaset yürütmekte.

Biz emekçiler, bütün düzen partileri ve onların bozuk politikalarına karşı güvenle

çalışacağımız, ölmeden oturacağımız güvenli yaşamları kazanmak için mücadele etmeliyiz. Seçimler yaklaşırken İstanbul'da en önemli seçim vaatleri depreme karşı mücadele söylemleri. Bizler çok iyi biliyoruz ki seçimler geçtikten sonra biz İstanbul'un yoksulları yine ölümle karşı karşıya çalışıp, depreme dayanıksız evlerde oturmaya devam edeceğiz.

Seçimlere değil, sınıf kavgasına hazırlanmak lazım. Bugün ne düzen partilerine ne de onların peşine takılmış lafta işçi dostu olan ama eylemde düzen koruyuculuğuna soyunan, utangaç işçi dostlarının giriştiği oy kavgasının bizim sınıf kavgamızda yeri yok. Bizler dostumuzu da düşmanımızı da seçerken oy verdiği partiye göre değil, omuz verdiği sınıfa göre karar veriyoruz. Ne düzen partilerinin reddettiği %50'ler ne de kendilerinden değil diye reddettikleri emekçi dostlarımız bizlerin karşısında değildir. Bizim karşımızda memleketin kaymak tabakası olan %1'lik kesim vardır. Bu kaymak tabakayı yerle bir etmeden hiçbir sorunumuz çözülmeyecek.

İstanbul Xiaomi-Salcomp'dan bir işçi

İşçinin, işçiden başka dostu yok!

Merhaba dostlar, ben İstanbul Avcılar'da bulunan Xiaomi-Salcomp telefon fabrikasında çalışmaktayım. Geçen ay toplu sözleşmeye tâbi birçok fabrika gibi bizlerin de sözleşme dönemi. Öncelikle MESS sözleşme dönemi bizim fabrikamızda çok yakından takip edildi. 2023 Ekim'de başlayan sözleşme görüşmelerimiz, 2024 Şubat'ta imzaların atılmasıyla anlaşma ile sonuçlandı. Sözleşme doğrultusunda, %68 oranında bir zam aldık. En az %80 oranında zam talebi ile başlattığımız mücadelemiz, beklentimizin altında bir oran doğrultusunda sendikamız Türk Metal'in bu oranı kabul etmesi sonucu imzalanmış oldu.

Sefalet, açlık ücreti dayatmalarını kırabilecek birlik ve beraberliğe sahip olduğumuz ve mücadeleye hazır olduğumuz bir dönemde beklentilerimizden daha fazlasını bile alabilecek gücümüz varken, beklediğimiz asgari zam oranının bile altında bir sözleşmeye imza atıldı. 2021 yılında sendikayı 1 hafta boyunca direnerek fabrikasına sokan ve patronları toplu sözleşme masasına verdiği büyük mücadeleyle oturtan biz Xiaomi işçileri, imzalanan bu sözleşmeden memnun değiliz. Özellikle, MESS

toplular sözleşme döneminde metal işçisi kardeşlerimizin verdiği mücadele, bizlerin birliği ve umutlarını arttırdı. Bu mücadeleler bizlerin de birliğimizi ve mücadelemizi büyüterek daha yüksek oranlarda bir zam alacağımızın bir örneği iken, sendikamızın inisiyatifi doğrultusunda düşük bir oranla toplu sözleşme dönemini kapattık. Toplu sözleşmemiz, biz Xiaomi işçilerinin verdiği ve verebileceği mücadelenin altında bir rakamda kalmıştır. İmzalanan bu sözleşme bizleri sefalet ve açlık ücretine mahkûm olmaktan kurtarmamıştır. Bizler çok iyi biliyoruz ki bu ücretlere mahkûm edilmemiz, bizlerin birliğini, mücadele azmimizi kırmak isteyenlerin, patronların koltuk değneği olmalarının ve patronların anlaşmaları sonucu ortaya çıkmıştır ve biz Xiaomi işçilerine karşı birleşen işçi düşmanı birliği yine biz Xiaomi işçilerinin vereceği mücadele ortadan kaldıracaktır.

Sancaktepe'den bir metal işçisi

Eşit ve özgür bir dünya mümkün! Emekçi kadınlar en öne!

Merhaba arkadaşlar,

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü vesilesiyle size Valentina Tereşkova adında bir kadın kozmonottan bahsedeceğim. Tereşkova 1937 yılında Rusya'da dünyaya geldi. 1963 yılına gelindiğinde ise o artık uzaya çıkan ilk kadın kozmonottu. Peki, 16 Haziran 1963 tarihine kadar kimdi Valentina Tereşkova? Bir tekstil işçisi! Kendisi 10 yaşına kadar okula bile gitmemişti. Eğitimini de posta yoluyla gelen derslerle tamamlıyordu. Daha sonrasında Hafif Sanayi Teknik Okulu'ndan mezun oldu.

Valentina Tereşkova'yı uzaya gönderen devlet bir işçi devletiydi. Aynı sınırlar içinde 46 yıl öncesine, yani işçi devletinin kurulduğu 1917'ye kadar, kadınlar bırakın uzaya çıkmayı eşleri olmadan başka bir şehre bile gidemiyorlardı.

Kadınlar çocuk yaşta evlendiriliyorlardı. Boşanma ve miras hakları yoktu. Ancak eşlerinin izni ile işe girebiliyorlardı. Girdikleri işlerde de erkeklerle aynı işi yapsalar bile eşit ücreti alamıyorlardı. Kadınların neredeyse %80'i okuma yazma bilmiyordu. Seçme ve seçilme hakkı yoktu. Tüm bunlara rağmen 1917 yılına gelindiğinde kadınlar mücadelenin en önünde, tarihin gördüğü en büyük işçi devletinin taşlarını örüyorlardı.

Peki, 1917 sonrasında kadınlar için ne değişti?

İşçi sınıfı iktidarı aldıktan sonra kadınlara erkeklerle eşit olarak seçme ve seçilme hakkı tanındı. Kadınlara boşanma hakkı verildi. Çalışmak için ko-

casının izni olması şartı kaldırıldı. Dünya üzerinde ilk defa kürtaj ücretsiz ve yasal hale getirildi. Kadınların büyük bir çoğunluğu okuma yazma öğrendi. Doğumevleri, çocuk bakım merkezleri, çamaşırhaneler açılarak ev işleri kolektifleştirildi. Kadınlara 16 haftalık ücretli doğum izni verildi...

Daha birçok şey sayabiliriz. Ama bu saydığımız hakların yarısının bile bugünün dünyasında bile hala doğru düzgün olduğunu, yasal olarak olsa bile fiili olarak uygulandığını söyleyemeyiz. Bugün hala kadınlar zorla evlendiriliyor. Kadına yönelik şiddet, taciz, tecavüz cezasız kalabiliyor. Kadınlar çalışma yaşamından dışlanıyor, eşit işe eşit ücret alamıyor. Kadınların çoğunun hayatı ev işlerinden ibaret...

Ama başka bir dünya mümkün. Valentina Tereşkova ve onun ülkesi, yani Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği (SSCB), bize bugün hala yol gösteriyor. Kadınlar için sömürünün, eşitsizliğin olmadığı bu dünya, emekçi kadınları mücadeleye çağırıyor. Fabrikada patrona, dışarıda tacizciye, mahkemelerde failleri aklayan yasalara karşı emekçi kadınlar mücadelede en öne!

Yazımı Tereşkova'nın uzaya çıktığında söylediği sözle kapatmak istiyorum: “Hey gökyüzü, şapkanı çıkar. Yoldayım!”

Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!

Kahrolsun erkek egemen kapitalist sistem!

Tuzla HT Solar'dan bir işçi

Ekmeğimizi büyüttük, şimdi mücadeleyi büyütme zamanı!

Fabrikamızda geçtiğimiz yılın Eylül ayından itibaren sabırla sürdürdüğümüz toplu iş sözleşmesi sürecini Şubat ayı itibarıyla tamamladık ve sözleşmemizi imzaladık. Hepimize hayırlı olsun. Örgütlü gücümüzü ve grev irademizi masaya taşıyarak bu zorlu süreci kazanımla tamamladık.

Geçtiğimiz yılın yaz aylarını oldukça yoğun ve bol mesaili geçirdik. Üretim yoğunluğu ve yeni açılan hat sebebiyle fabrikaya onlarca işçi daha alındı ve sayımız arttı. Ancak Eylül ayını takip eden sonbahar aylarında başka bir üretim hattı kapandı ve siparişler azalmaya başladı. Bunu müteakip fabrikada uzun süreli duruşlar yaşandı. Bazı aylar hiç fabrikaya uğramadık, kimi zaman üç haftada bir işe geldik, çoğunlukla idari izinli sayıldık. Tüm bunların üzerine üretimin olmamasından kaynaklı elimizin zayıf olduğu bir dönemde 25 arkadaşımız işten çıkartıldı. Sözleşme süreçleri bilek güreşi gibidir. Kuvvetimiz ise üretimden gelir. Ancak patron

tarafı tüm sözleşme süreci boyunca kendi üretimini yine kendisi durdurarak bize gözdağı verdi. Yılmak yok dedik ve sabırla bekledik. Tüm bunlar olurken MESS sözleşmesi bizimle paralel yürüdü ve 17 Ocak'a kadar sürdü. Hem biz işçilerin hem de patron tarafının gözü MESS'e dikilmişken 150 bine yakın işçiyi ilgilendiren sözleşme beklentilerin çok üzerinde bir kazanımla sonuçlandı, bu durum bizim elimizi güçlendirdi. Ancak sıra bizim sözleşme görüşmelerine gelince yönetim ilk altı ayda yüzde 80, ikinci altı ay ise sadece yüzde 10 veririm diyerek sözleşme sürecini sabote eden bir tutum içine girdi. Artık yeter dedik ve fabrikada üretimin başlamasını fırsat bilerek üretimden çalan eylemlerimize başladık. Her gün sloganlarla fabrikayı inlettik ve yürüyüşler gerçekleştirdik. Yeri geldi halay çektik, yeri geldi üretim saatlerinde top-

lantılar düzenledik. Süreci tartıştık. 22 Mart'a kadar yönetimin bu uzlaşmaz tutumu devam ederse bu iş greve gider dedik. Sonunda taraflar masaya tekrar oturdu ve MESS'in üzerine çıkan bir sözleşme ile süreci tamamladık. Şimdi önümüze bakma zamanı. 31 Mart'tan hemen sonra Mehmet Şimşek'in tüm patronları arkasına alarak üzerimize geleceği açık. Zaman ne gösterir bilinmez ancak emin olduğumuz bir şey var. Karşımıza çıkabilecek tüm zorluklara karşı hazırlıklı olmalıyız. Unutmamalıyız ki gücümüz üretimden geldiği kadar birliğimiz ve beraberliğimizden de gelir. Sendikamızı denetlemenin ve daha ileriye taşıyabilmenin yolu ise ona sahip çıkmaktan geçer. Gücümüze güç katmak, sendikal örgütlülüğümüzü daha da ileriye taşıyabilmek için daha çok çalışacağız, daha çok çabalayacağız.

Gebze Chinatool'dan metal işçisi bir kadın

Gücümüz örgütlülüğümüzden gelir!

Merhaba, Ben Gebze'de ağırlıklı olarak kadınların çalıştığı bir fabrikada çalışıyorum. Bir gün fabrikamızda örgütlenmeye, sendikal olmaya karar verdik. Yavaş yavaş tüm kadınlarla konuşmaya başladık. Arkadaşlarımıza sefalet ücretlerinden kurtulmak için, söz hakkımızın olması için, insanca çalışmak için sendikal olalım dedik. Örgütlenirsek kazanacağımızı

anlattık. Kadın işçilerin iradesi gerçekten çok güçlüydü. Korkmadan örgütlendik. Patron işkolumuzu değiştirdi. Gene de yılmadık. Tekrar örgütlenmeye başladık. Ben arkadaşlarıma dedim ki "Bir savaşı kaybedince vazgeçmek olmaz, aksine mücadeleyi büyütmemiz gerekir." Ve 8 ay içinde örgütlenmeyi başarıyla tamamladık.

Artık fabrikamızda bizim sözümüz geçiyor. Bir sendika öncesine bir de sonrasına bakınca, örgütlü olmanın önemini anlıyoruz. Örgütlü olduğumuzda kendimizi amire karşı da patrona karşı da daha rahat savunup masaya yumruğumuzu vuruyoruz. Ka-

dınlar kendilerini daha iyi ifade ediyor. Sorunlarını dile getirebiliyor. Fabrikada sorduğumda tüm kadın arkadaşlar sendikal halimizle örgütsüz halimiz arasında çok fark var diyor. O yüzden tüm kadınların, özellikle metal işçisi kadınların örgütlenmesi gerekiyor bence. Örgütsüz tüm fabrikaları örgütlemeliyiz. Fabrikalarda kadınların da söz hakkı olmalı. İşçi kadınlar hem fabrikada, hem 8 Mart'ta mücadelede en öne çıkmalı! Çünkü gücümüz örgütlülüğümüzden, birliğimizden gelir! Yaşasın 8 Mart, yaşasın örgütlü mücadelelerimiz!

Gebze'den metal işçisi bir kadın

Emekçi kadınlar en öne! Tüm işçiler mücadeleye!

Merhaba yoldaşlar. Fabrikamda yeni dönem toplu sözleşmesi için sürece girmiş bulunuyoruz. Maaşlar konusunda beklentimiz MESS'in ikinci altı ayda ulaşacağı ücretlerin birkaç lira üstüne çıkmak şeklinde. Çok büyük bir beklenti değil bu, yüzde 60 gibi bir zam oranıyla bu hedefe ulaşabiliyoruz. Sendikamız maalesef her zamanki gibi kapalı kapılar ardında taslak planlıyor. Temsilcilerimizi muhbir olarak kullanıyorlar. Sözleşmeye dair fikrimizi günlük sohbetler üzerinden anlamaya çalışıp bu şekilde fabrikanın nabzını ölçüyorlar. Eğer bir işçi sözleşme konusunda sendikanın planladığından daha yüksek bir oran düşünüyorsa ve diğer insanları da etkileyen bir kişiy-

se, o arkadaşımız kara listeye alınıyor. Sözleşmeye bir ay kala gönüllü çıkışlar açıldı, gidenler oldu. Birkaç kişiyi de kendileri kovdular. Sendika ile şirket yönetimi birlikte seçiyor bu isimleri ve buna temizlik olarak bakıyorlar. Fabrikamızdaki bu sözleşmeye dair talebini sakınmayan, mücadeleciler, öncü arkadaşlar yalnızca üç, beş kişi olmasaydı böyle listeler dolaşamaz, "temizlik" yapılamazdı. Taslak hazırlanırken söz hakkı sahibi olmak istediğimize dair her bölümden ses çıksaydı, belki de bu dönem taslağı hazırlandıktan ve patrona sunulduktan sonra yine son dakika görmek durumunda olmazdık. O yüzden yapmamız gereken bellidir. Önümüzdeki görev bizlerin söz hak-

kının olduğu bir düzen kurmak, fabrikada sendikanın yönetimle birlikte bizi ezip geçemeyeceği bir kuvvet haline gelmektir. Biz fabrikada işçiler olarak birbirimize sahip çıkacağız ki sendika patronla el ele verip bize sözleşme dayatmasın. Bizleri işlerine geldiği gibi kovmasınlar. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü vesilesi ile işyerlerinde en önde mücadele eden ve onlara yoldaşlık eden tüm mücadeleciler kadın işçileri selamlıyorum. Henüz bu bilinince, kendine bu denli güvene sahip olmayan kadın arkadaşlarımızı mücadelemize katmak biz öncü kadınların en öncelikli görevidir. Emekçi kadınlar mücadelede en öne! Zafer direnen emekçinin olacak!

HT Solar'da sözleşme imzalandı: Mücadele edenler kazandı!

Birleşik Metal-İş Gebze Şubesi'nde örgütlü HT Solar fabrikasında 1 Eylül 2023 itibarıyla başlayan toplu iş sözleşmesi görüşmeleri tam 6 ay boyunca sürdü. Uzun ve zorlu bir mücadelenin ardından HT işçileri kazanımla sonuçlanan sözleşmelerini imzalamayı başardı. Tek geçerli çözümün örgütlü mücadeleden geçtiğini, en ufak bir kazanımın bile "Hak verilmez alınır" şiarıyla kazanıldığını bir kez daha göstermiş oldu.

TİS sürecinde MESS sözleşmesi üzerinden müzakere yürütceğini belirten patron tarafı MESS'in kazanımla biten sözleşme sürecinin ardından uzlaşmaz bir tavır içine girdi. Süreç öncesinde yaşanan üretim duruşlarını da bahane eden yönetim, Ocak'tan sonra yapılan görüşmelerde kabul edilemeyecek bir zam teklif ederek sürecin tıkanmasına sebep oldu. Bu teklifi hakaret kabul eden HT Solar işçileri ise üretime dokunan bir dizi eylem kararı aldı. Patron tarafı düzgün bir teklifle masaya gelene kadar fabrikada sloganlı yürüyüşler düzenleyen işçiler her gün yaklaşık 1'er saat üretimden çalarak eylemlerini kararlılıkla sürdürdü. "İşgal, grev, direniş" sloganlarıyla fabrikayı inleyen işçiler, sendikalarının da kararlı duruşuyla uzlaşma olmaz ise greve gideceklerini net bir şekilde göstermiş oldu.

İşte bu grev ve mücadele iradesi sonuç verdi ve HT Solar işçileri sefalet dayatmalarını kırdılar. İlk 6 ay için %90, ikinci altı ay enflasyon zammı ile birlikte yıllık %150 zam alınan sözleşmenin sonucunda 1 Mart 2024 tarihi itibarıyla ortalama ücret net 41 bin, en düşük ücret ise net 38 bin liraya gelmiş oldu. İşçiler, ücret zammının dışında erzak fişinin dörtten beşe çıkarılması, taşınma izni ve evlilik izninin 10 güne çıkarılması gibi bazı kalıcı sosyal kazanımlar da elde ettiler. Ayrıca işçi sınıfının örgütlü gücünü ve sınıf bilincini daha da ileriye taşıması açısından özel bir anlam ifade eden üretim saatlerinde uygulanan aylık eğitim izni 1 saatten 2 saate çıkarıldı.

HT Solar işçileri 2017 yılında fabrikalarını üç gün boyunca işgal ederek işçi sınıfının örgütlü mücadelesine katıldılar. Örgütlü oldukları andan bu yana ne aldysa ne kazandıysa mücadele ederek kazanan HT Solar işçileri bugün de bir kez daha seçimlerini mücadeleden yana yaptılar ve kazandılar. Sefalet dayatmalarını kırmak için de, asgari ücrete mahkûm olmamak için de tek geçerli yolun örgütlü mücadele olduğunu HT Solar işçileri bir kez daha gösterdiler.

Manisa'dan metal işçisi bir kadın

Hakkımızı vermiyorsa ellerimizi şaltere uzatalım!

Merhaba, Manisa OSB'den tüm yoldaşlara, emekçi dostlara selamlar. Fabrikamızda sözleşme dönemi devam ediyor ve arabulucu dönemine girdik. Bu süreç içinde patronlar, kazanılmış ve anayasayla güvenceye alınmış haklarımız dâhil olmak üzere tüm kazanımlarımızı masaya yatırarak ellerindeki tüm kozları kullandı. Fabrikamız ağır sanayi iş kolunda ve belli bir seneden sonra ağır çalışma koşullarının verdiği etkiyle çoğu arkadaşımız sağlık sorunları yaşıyor. Bu sebepten dolayı ağır işte çalışamaz raporu alıyor ve çalışmak için daha uygun bir iş aramak zorunda kalıyor. Yasayla belirlenen, devletin resmî kurumlarınca onaylanan hekimlerinin verdiği kararla "çalışamaz" denilen işçi arkadaşlarımıza; "hayır çalışacaksınız, eğer gidecek olursanız onlarca yıllık tazminatınızı unutun!" diyerek sopa gösteriyorlar. Onlarca yıldır çalışıp hak ettiğimiz alın terimiz olan tazminatımızın da peşine düşmüş durumdadır. Ücret konusunda da her zaman olduğu gibi Kayseri pazarlığı devam ediyor. Her ay trilyonluk, yeni makineler fabrikaya alınıyor fakat bize gelince patronlar önünü göremiyor, giderleri karşılayamıyor! Ama bizim durumumuz hiç olmadığı kadar kötü, artık fabrikada borcu olmayan, ay sonunu kredi kartı ile getirmeyen kimse kalmadı. Patronların yalanlarını dinleyip, kötü bir sözleşmeyle hak etmediğimiz ücretleri alıp sineye çekmek istemiyorsak önce birbirimize sonra örgütlülüğümüze güvenmeliyiz. Patronların gücü bizden çok daha fazla görünebilir. Fakat bizim tek bir gücümüz var ki her şeyin üstesinden gelebilir: üretimden gelen güç! O trilyonluk makineler işçiler olmadan bir hiç ve o makinelerin bir saat durması bile patronların korkulu rüyası! O hâlde istediklerimizi almak, iyi bir sözleşme dönemi geçirmek için makineleri çalıştıran, milyonluk parçaları yapan ellerimiz gerektiğinde şaltere gitmeli. Hakkımızı alamıyorsak, üretim de yok diyebilmeliyiz. Bu gücü ise fabrika içinde örgütlülüğümüzü sağlamlaştırarak, birbirimize kenetlenerek bulabiliriz.

Izmir Aliğa'dan bir liman işçisi

Patron partilerinden kopalım, işçi sınıfı siyasetinde birleşelim!

Merhaba dostlar, yoldaşlar. Ben İzmir Aliğa'dan bir liman depo işçisiyim. Yine bir seçim ülkenin gündemine oturdu. Yine düzen partilerinin ve onların adaylarının işçilere ve emekçilere yönelik yalan vaatlerini her yerde görür olduk. Onların yalan demokrasisini biliyoruz ki bize bir şey kazandırmayacak. Pat-

ron partilerinin hangisinin bizim kentimizde rant kavgasından galip çıkacağını belirlemeliyiz diye düşünüyorum.

Ben aynı zamanda Çiğli ilçesinde bir emekçi semtinde yaşıyorum. Çiğli-Aliğa hattı işçi emekçilerin yoğunluklu olarak yaşadığı yerler. Yerel seçimlerde düzenin hangi renginden rantçı-

ların kazanacağını bizim hayatımıza güzel anlamda katacağı hiçbir şey yok. Düzen partilerinin demokrasisi bizi parçalayarak birbirimize düşürüyor. Bu partilerden bir gelecek beklememiz gerekiyor.

Geçen yılki genel seçimlerden sonra iktidarın biz işçi sınıfına karşı başlattığı saldırının yerel seçimlerden sonra daha şiddetle artacağını görmemiz gerekiyor. Yine krizin faturasını bizim önümüze acı reçete olarak çıkaracaklar. Bu yüzden yüzümüzü kendi sınıfımıza dönelim, birliğimizi sağlayalım. Sendikalarda örgütlenelim, sınıf mücadelesini yükseltelim. İşçi partilerinde örgütlenelim, patronların ve onların iktidarının karşısına devrimci sınıf siyasetiyle dikilelim!

Velimeşe'den petro-kimya işçisi bir kadın

Bizi seçim değil, örgütlenmek kurtarır!

Herkese merhaba sevgili işçi emekçi arkadaşlarım. Her ne kadar içimizi ferah, kafamızı da rahat tutmak istesek de maalesef gündemimiz hiç değişmiyor. Değiştirilmeye, unutturulmaya susturulmaya çalışılsa da bizim esas gündemimiz geçim. Fakat olağan hale gelen sefalet zammından sonra gündemimiz hemen değiştirildi. Konuşmamızı istedikleri gündem malum; yaklaşan seçimler! Yapmacık seçim sözleri, iki-üç ihtiyaç sahibine yapılan yardım ve bizim için hiçbir şeyin yine değişmeyeceğini bilerek gideceğimiz bir sandık. Kendi izlenimlerimden gördüğümü söylüyorum, artık insanlar şunu diyor "olsun bit-sin, bana kimin faydası var ki". Bu düşünce insanları yanıltıyor. Birbirimize vereceğimiz destek, çıkaracağımız yüksek ses her şeyi değiştirebilir. Bize birbirimizin faydası var. Gelen

aynı, giden aynı mantığından çıkıp söz hakkının ilk sahibinin halk, işçi sınıfı, yani biz olduğumuzu anlamamız lazım. Türkiye'nin çoğu kesimi işçi, emekli ve ağır şartlara rağmen en çok ezilen, yıpranan, hakkını alamayan bir kitle. Yine konu birlik beraberlik ve direniş geliyor. Biz olmasak kocaman patronlar olmayacak. Kocaman sanayileri ayakta tutan var eden bizleriz. Biz gücümüzün farkında olmalıyız. Geldiğimiz bu noktada kimse halinden memnun değil ama kimse de "Ne yapmak lazım?" demiyor. İşçi, emekçi sınıfına verilen değer en yüksek olması gerekirken, en az değere indirgenmiş halde. Unutmamamız lazım, ev büyük bir taşla değil üst üste dizilen ufak taşlarla şekil alıyor. Ben varım, ben bu sesi duyuracağım diyerek başlamak lazım. Türkiye'nin bugününün bir zamanların ağalık

sisteminden farkı olmadığını, bizlerin yok pahasına bu sistemde çürütüldüğünü görüp, gereken her platformda daha yüksek sesle bu şartlara hayır demek lazım. Yapılacak seçimlerin yine işçi kesimine bir faydası olmayacağını kestiremeyen yoktur sanırım. Bizim varlığımızın büyüklüğünü herkes biliyor, hatta yönetenler bizden daha çok biliyor. Bir tek biz farkında değiliz. Bizim birlik ve beraberlikten başka şansımızın olmadığı gözümüzün önündeki en büyük gerçek. Her şey bizim elimizde, birliğimizi savunduğumuz sürece her şey daha iyi olacaktır. Biz ne kadar güçlü durursak, beraberliğimizi korursak hep birlikte güzel günler göreceğiz. Güzel şeyler ancak böyle olur. Herkese sevgiler saygılar.

Yalova Tersan tersanesinden bir işçi

Tersanelerin çehresi örgütlenirsek değişir!

Herkese merhaba arkadaşlar, ben Yalova'da bulunan Tersan Tersanesi'nde çalışıyorum. Bizim tersanede olan genel sorunları sizlere aktarmak istiyorum. Şimdiye kadar bütün sektörlerde çalışan bütün işçi arkadaşlarımız ücret zamlarını aldılar. Örgütlü olan HT Solar'da çalışan işçi arkadaşlarımız hak verilmez alınır diyerek, yeni dönemde toplu iş sözleşmelerini çok iyi sonuçlandırdılar. Bizim tersane sektöründe çalışan işçi arkadaşlarımız daha ücretlerine

zam alamadı. Tersane patronları milyarlarca dolar kâr ettiler yine işçiye zam yapmadılar, yapmak da istemezler. Tersane patronları, hayâsızca dolar 45 -50 lira olsun ona göre size zam yapacağız gibi utanmazca açıklamalar yapıyorlar.

Değerli arkadaşlar hak verilmez alınır, mücadele etmezsek kimse bize hakkımızı vermez. Şimdiye kadar kazandığımız bütün haklarımız mücadele edilerek kazanıldı. Biz de hakkımızı almak için HT Solar işçilerinin mücade-

lesine bakalım. Anayasal hak olan sendikayı fabrikaya sokabilmek için ilmek ilmek yürütülen bir mücadelenin sonunda fabrikayı işgal ederek sendika hakkını kazandılar. Bugün toplu iş sözleşmesinde de yine örgütlü hareket ederek ücret zamlarını enflasyona ezdirmeler. Tersane işçileri arkadaşlarım, bizim de birlik olmaktan mücadele etmekten başka yolumuz yok. Örgütlenirsek mücadele edersek, tersanelerin çehresi de değişir.

Patiswiss'te direniş devam ediyor!

Ankara'da bulunan Patiswiss fabrikasında, işçilerin örgütlendiği Öz Gıda-İş sendikasının başlattığı direniş kararlılıkla devam ediyor. Patiswiss'te, 7 Şubat'ta Öz Gıda-İş sendikasına üye olduğu için bir işçi işten çıkarılmıştı. Ardından başka işçiler de sendikaya üye oldukları için performans düşüklüğü bahane edilerek işlerinden atıldılar. Bunun üzerine Öz Gıda-İş sendikasında örgütlenmeyi seçen işçiler fabrika önünde direnişe başladılar.

Patiswiss fabrikasında işçilerin büyük bir kısmı asgari ücret ile çalıştırılıyor, çöplerin yanında mola yapıyor. Ayrıca denetim olduğu zamanlarda iş yerine ön kapıdan, normal zamanlarda ise mal kabulünün yapıldığı, iş makinelerinin olduğu, can güvenliği olmayan depodan giriş yapıyorlar. Patiswiss yönetiminin işçileri tek tek odasına çağırarak, e-devlet şifrelerini alıp sendika üyeliklerini kontrol edip ardından sendikaya üye olmamaları yönünde yoğun baskı ve tehditlerle işçileri istifaya zorladığını belirten işçiler, yine de mücadeleyi elden bırakmıyor. Patiswiss fabri-

kasında patronlar, güya yardımsever gibi görünmek adına deprem bölgesinden gelen işçileri önce işe alıp ardından çeşitli baskılarla işten çıkmaya zorluyor, kadın hakları destekçisi gibi görünmek için fabrikaya kadın işçi alımı yapıyor, fakat onları da bu zor çalışma koşullarına mahkûm ediyor. Ayrıca fabrikada uzun süreli işçi çalıştırmayarak, sürekli olarak fabrikadan işçileri kıdem yılını doldurmadan çıkararak işçilerin hak kaybına uğramalarına neden oldular.

İnsanca yaşayabilecekleri bir ücret ve sendika haklarının tanınmasını isteyen işçiler, Patiswiss'e sendika girene ve atılan işçi işe geri alınmaya kadar bu mücadeleden vazgeçmeyeceğini diyor. Sadece Patiswiss'te değil memleketin her tarafında işçiler sendikalı oldukları gerekçesiyle işten çıkartılıyorlar. Bu durumu değiştirmenin yolu mücadele etmek ve örgütlenmekten geçiyor. Devrimci İşçi Partisi olarak bu haklı mücadelenin başından beri yanındayız ve olmaya da devam edeceğiz! Patiswiss'e sendika girecek!

Gebze'den bir depo işçisi

Örgütlen, mücadele et!

Merhaba dostlar,

Ben Gebze'de yaşayan bir depo işçisiyim ve çalıştığım yerde hakkımı aradığım için işten çıkarıldım. Atıldığım güne kadar Dominos Depo'da 6 ay boyunca çalıştım. Geçen sene bol mesaiyle ve dur durak bilmeden alın teri döktük ancak asgari ücretin çok az üzerinde bir ücretle çalıştık. Ocak ayının gelmesiyle birlikte hepimizin gözü kulağı açıklanacak zam oranındaydı. Biz depo işçileri öncesinde bir araya gelerek bir kırmızı çizgi belirledik ve net 20 bin liranın altında bir ücrete çalışmayacağımızı belirttik. Zam günü geldi ve yönetim tarafından ayrı ayrı çağrılarak net 20 bin 500 liranın üzerinde bir ücret alacağımız sözlü bir şekilde bize söylendi. Biz de bize verilen sözü doğru kabul ederek çalışmaya devam edeceğimizi belirttik. Ancak ücretlerimiz hesaplarımıza yatırıldığında bize verdikleri sözle uyuşmadığını fark ettik. Ücretlerimiz 20 bin liranın altında kalıyordu. Ortada bir yanlışlık olduğunu yetkili kişiye belirttik o da üstlerine danışacağını ve bize haber vereceğini söyledi. Bir hafta boyunca ölü taklidi yaptılar. Sonrasında bizi

tekrar çağırarak öyle bir söz vermediklerini söyleyerek yüzümüze baka baka geçmişte söyledikleri şeyleri inkâr ettiler. Bu süreçte tüm arkadaşlarımızla görüşerek onlar adına yönetimle muhatap oldum ve bu durumun kabul edilemeyeceğini söyledim. İtirazlarımızdan sonra siz çalışmaya devam edin, oturup konuşacağız ve tekrardan size haber vereceğiz dediler. Yaklaşık 3-4 gün sonra gerçek niyetleri ortaya çıktı ve beni işten çıkarmak üzere her şeyi önceden hazırladıklarını fark ettim. Çıkışımdan sonra beni götürecek servis bile kapıda hazır bekliyordu. Depoya inmeme ve arkadaşlarımızla vedalaşmama bile izin verilmeden güvenlik eşliğinde beni çıkardılar. Bize verilen sözün yerine getirilmesini istediğim için, hakkımız olanı talep ettiğim için işten atıldım. Ancak pişman değilim. Bir şeyi anlamış olduk ki en ufak bir hakkımızı arayabilmek için bile örgütlenmek ve sendikalaşmak şart. Patronların keyfi düzenine karşı söz hakkına sahip olabilmek için örgütlenmek ve mücadele etmek şart. Ben örgütsüz olmanın bedelini ödedim. Daha büyük bedeller ödemek için mücadeleye devam!

Perfetti işçisi sendika ve toplu sözleşme hakkı için mücadele ediyor!

İstanbul Esenyurt'ta bulunan Perfetti Van Melle fabrikası işçileri, kararlı örgütlenme mücadeleleri sonucunda Tekgıda-İş sendikasında örgütlenmiş ve 26 Aralık 2023 tarihinde çoğunluk yetki tespitini almıştı. Bunun üzerine sendikayı tanımayan İtalya ve Hollanda ortaklığındaki

Perfetti şirketinin yönetimi, işçilere karşı baskı ve yıldırma politikasına yöneldi.

Dünyanın birçok yerinde üretim tesisi olan ve bulunduğu yerlerde işçilerin sendikalı toplu sözleşmeye tabi olduğu, aynı zamanda Avrupada "en iyi işveren" ödülü alan Perfetti Van Melle yönetimi, memleketimizdeki işçilerin anayasal hakkını çiğneyerek toplu sözleşme masasını reddetti ve sendikalaşan işçilere hukuksuz baskılar yapmaya başladı. Fabrikadaki işçileri gerekçesiz izinlere çıkarmalar ile başlayan ve fabrikada işçilerin e-Devlet hesaplarına bakma girişimleri ile devam eden

bu baskılar, son olarak patronun 13 yıldır fabrikada çalışan sendika temsilcisi Ayhan Yaylalı'yı haksız şekilde işten çıkarmasıyla devam etti. Patronun sendika düşmanlığını kırmak için, işten çıkarılan sendika temsilcisi ve Tekgıda-İş sendikası, Perfetti fabrikası önünde direnişe ve eylemlere başladı.

Sendikalı toplu sözleşme Perfetti işçisinin anayasal hakkıdır!

Tekgıda-İş sendikası görevlileri ve işten çıkarılan sendika temsilcisi düzenli olarak fabrika önündeki haklı direnişlerine ve vardiya değişimlerinde işçilere ve patrona seslenen eylemlerine devam ediyor. Bu eylem-

lere hem fabrika dışından hem fabrika içinden gelen desteği gören patron içeride baskıyı arttırmaya yöneliyor. Bu eylemler sırasında patron, fabrikadaki işçilerin kamera ile görüntülerini alarak sendikayı engellemeye yönelik mobbing yapıyor.

Ancak Perfetti işçisi bu baskılara karşı yılmıyor, yılmayacak. Perfetti işçisi anayasal hakkını örgütlü mücadele ile savunuyor, haksız şekilde işten çıkarılan temsilcinin işe geri alınması ve sendikalı toplu sözleşme hakkı için kararlı bir şekilde müca-

delesine devam ediyor. Devrimci İşçi Partisi olarak bu haklı mücadeleye destek olmak için biz de bu eylemlerde fabrika önünde Perfetti işçisinin yanındayız.

- Sendika ve toplu sözleşme anayasal haktır, engellenemez!
- Hukuksuzca işten çıkarılan işçi geri alınmalı!
- Yaşasın Perfetti işçisinin ekmek ve hürriyet mücadelesi!

Esitaş Elektrik ve Portakal Plastik'te örgütlü mücadeleyi seçen işçiler kazandı

Geçtiğimiz ay iktidarı ve muhalefetiyle düzen siyaseti yerel seçimlerdeki rant kavgasına odaklanmışken Kocaeli'deki fabrikalardan işçilerin ekmek kavgasına ait kazanım haberleri art arda geldi. Hepsinin ortak noktası örgütlü mücadele yolunu seçmiş olmalarıydı.

Dilovası İMES Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Esitaş Elektrik (Arteche Türkiye) fabrikasında çoğunluğu sağlayan Birleşik Metal-İş, Çalışma ve Sosyal Güvenlik

Bakanlığına yetki tespiti başvurusu yaptı. 14 Şubat'ta yetkinin taraflara ulaşmasının ardından fabrika yönetimi bir işçiyi tehdit ederek işten attı. Esitaş işçileri, işten atma saldırısına cevabı üretimden gelen güçlerini kullanarak verdi, fabrikada üretimi durdurdu. Gösterilen kararlılık ve mücadele sonuç almakta gecikmedi. Aynı gün akşam saatlerinde patron geri adım attı. Atılan işçi geri alındı, sendikal baskıların duracağı sözü alınarak eylem sonlandırıldı.

Benzer bir mücadele ve kazanım örneği Çayırova'da Petrol-İş'te örgütlü Portakal Plastik fabrikasında gerçekleşti. Fabrika yönetimi, Ocak ayında yapacağı zammı geçen yıl asgari ücrete gelen zamlar sonrası yapmış olduğu artışlara mahsup etmek istedi. İşçiler ve sendika bunu kabul etmeyerek Şubat ayının başından başlayarak iki hafta boyunca vardiya giriş-çıkışlarında eylemler gerçekleştirdi. Ancak bardağı taşıran son damla bir işçinin işten atılması

oldu. Bunun üzerine Portakal Plastik işçileri üretimi durdurdu ve patronu masaya oturmaya zorladı. Kazanan yine örgütlenen, örgütlülüğüne sahip çıkan işçiler oldu.

İşçi sınıfı için düzen siyasetinin kirli çıkar kavgasının ötesinde başka bir yol var. İşçi örgütlü olursa, birlik olursa yumruğunu masaya vuruyor,

ücret zammını da sendikal haklarını da söke söke alıyor. Örgütsüz olan asgari ücretle dayatılan açlığa ve sefaletle mahkûm. Tüm iş güvencesi patronun iki dudağı arasında. Örgütlü olan için ise birliğin gücü var, verilmeyen haklarını örgütlü mücadeleyle, işgalle grevle direnişle söke söke almak var.

IFFCO'ya sendika girecek, atılan işçiler geri alınacak!

İzmir Çiğli'de bulunan IFFCO Turkey gıda fabrikasında Tek Gıda-İş sendikasında örgütlü altı işçinin işten atılması üzerine sendika fabrika önünde direniş başlattı.

Tek Gıda-İş'te örgütlenen IFFCO işçileri geçtiğimiz yıl örgütlenme faaliyetlerini başarıyla tamamlamış ve çoğunluğu sağlamıştı. Sendikanın Ağustos 2023'te yetkisi onaylanmış ve sendika toplu sözleşme hakkı kazanmıştı. Patron tarafı sendikanın yetkisine itiraz ederek mah-

kemeye gitti. Aralık ayında mahkeme süreci tamamlandı ve Tek Gıda-İş'in yetkisi bu defa da mahkeme kararıyla tescil edildi. IFFCO patronu bu kez de istinaf mahkemesine gitti. İşçilerin anayasal hakkı olan sendikal örgütlenme hakkına karşı hukuki tüm yolları zorlayan fabrika patronu, şimdi de sendika üyesi altı işçiyi işten çıkartarak işçilerin iradesini kırmaya çalışıyor.

Tek Gıda-İş sendikası 4 Mart'ta fabrika önünde yaptığı

eylemle, fabrika önünde direnişe başladı. Örgütlenmeyi ve mücadele etmeyi seçen IFFCO işçilerinin mücadelesi tüm işçi sınıfının mücadelesidir. Tüm işçi ve emekçileri IFFCO işçisinin direnişini sahiplenmeye davet ediyoruz. IFFCO'ya sendika girecek, atılan işçiler geri alınacak!

Ekol Ofset işçisi ekmek ve hürriyet mücadelesi veriyor!

Silivri'de bulunan Ekol Ofset fabrikasında yaklaşık 500 işçi bulunuyor. Hızla artan ekonomik kriz karşısında asgari ücret seviyesine düşen maaşları, kötü çalışma koşulları, işçilere örgütlenmekten başka şans bırakmadı. DİSK'e bağlı Basın-İş sendikasında örgütlenen işçiler çoğunluğu sağlayamadı patronun saldırısına maruz kaldılar. Sendika temsilcisiyle beraber iki işçiyi işten çıkaran patron, daha sonra da iş yok bahanesiyle örgütlenmeye öncülük eden işçileri rızası dışında yıllık izinleri karşılığında süresiz izne çıkardı. Bu durum karşısında fabrika

önünde basın açıklaması yapan Basın-İş sendikası işçilerin anayasal haklarına yapılan bu saldırı karşısında boyun eğmeyeceklerini ve sonuna kadar işçilerin yanında olduğunu belirtti. DİSK'e bağlı farklı sektörlerden başka sendikalar da Ekol Ofset işçisine destek vermek için oradaydı.

Devrimci İşçi Partisi olarak sonuna kadar haklı direnişlerini destekçisi olduğumuzu belirtmek için bizler de oradaydık. Ekol Ofset patrona boyun eğmeyecek, sendika girene kadar mücadeleye devam!

Tersane patronlarının yeni sınıf saldırısı: Hindistan'dan ucuz iş gücü getirmek!

Ekonomik krizin derinleşmesiyle birlikte sanayinin en zor ve en ağır sektörlerinden biri olan tersanelerde patronlar, işçi ücretlerini kırmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Bütünüyle denetimsiz ve plansız çalışan tersanelerde patronlar, kâr hırsı ile her geçen gün yasadışı uygulamaları yaygınlaştırmaya çalışıyor. Alınmayan iş güvenliği ve işçi sağlığı tedbirleri, tam yatırılmayan sigortalar, eksik yatırılan fazla mesai ücretleri derken tersane patronlarının yeni projesi Hindistan'dan kaçak işçi getirip işçi ücretlerini ucuzlatmak oldu. Bu plan kapsamında Koloğlu Holding'e ait Sefine Tersanesi'nde Hindistan'dan getirilen ve kayıtsız, güvencesiz bir

şekilde düşük ücretlere işbaşı yapan işçiler mesailerine başladılar.

Hindistan'dan işçi getirmek göçmen işçilere de Türkiye'deki tersane işçilerine de zarar verecek. Yasadışı göçmen işçi alımı durdurulsun! Sendikalar meydanlara, tersaneler işçi denetimine!

Hindistanlı işçiler konusu üzerine açıklama yapan İstanbul Ticaret Odası (İTO) Başkanı Şekip Avdağ, bu durumun gerekçesi olarak tersane işçilerinin talep ettikleri ücretleri işaret etti. İTO başkanı da tersane patronları da yalan söylü-

yor. Çünkü patronlar tersanelerde çalışacak işçi değil, düşük ücretlerle sömürülecek işçi bulamıyorlar! Yazın sıcakta kışın soğukta geminin en dibine girip kaynak yapan, onlarca kiloluk boruları gemilerin içerisine taşıyıp montajlayan, çeliği kesip işleyen, raspa tozunu, boya tozunu her gün soluyarak çalışan tersane işçilerinin aldıkları ya da talep ettikleri ücretleri ağzına almak ne İTO bürokratlarının ne de tersane patronlarının haddinedir!

Sefine Tersanesi'nde başlayan ve başka tersanelere yayılması beklenen Hindistan'dan ucuz işçi getirme planı, çalışması çok tehlikeli olan tersanelerde kayıtsız ve denetimsiz çalışmayı yaygınlaştı-

rak, bu denetimsizlik Hindistanlı işçilerin canına mal olabilecek bir dizi işçi sağlığı ve iş güvenliği sorununun önünü açacaktır. Öbür yandan bu plan, tersane işçilerinin ücret talepleri karşısında patronların eline işçi ücretlerini bastırarak bir koz vermek demektir. Bu konuda gemi inşaat sektörünün en büyük sendikası olan Türk-İş'e bağlı Dok Gemi-İş sendikası Başkanı Necip Nalbantoğlu eleştirel açıklamalar yaptı. Ancak açıklama yapmak yetmez, harekete geçmek gerekir. Bugün Dok Gemi-İş sendikası, GEMAK, Sedef, Sefine, Tersan gibi Türkiye'nin en büyük tersanelerinde

örgütlü durumdadır. Öyleyse Dok Gemi-İş sendikası derhâl başta Tuzla ve Yalova olmak üzere meydanları doldurmalıdır! Tersanelerde süregiden bu sömürü düzenine son vermek ise ancak tersane işçilerinin ortak mücadelesi ile mümkün olacaktır. On binlerce işçinin çalıştığı bu ağır sektör, patronların insafına terk edilemez. Tersanelerde güvenli ve güvenceli çalışmak için bütün tersaneler işçi denetimine!

Levent Dölek

Kadıköy komünizminden Gebze'de patron partisiyle ittifaka... Sınıf siyaseti ne değildir?

Sınıf siyaseti dediğimiz zaman sadece işçilere gitmekten bahsetmiyoruz. Hele işçilerin dertlerinden, geçim sıkıntısından bahsetmekten hiç bahsetmiyoruz. Bu ekonomide işçinin, emekçinin, emeklinin geçim derdinden bahsetmeyi döverler. Öyle ki AKP bile suçu fahiş zam yapan marketlere atıp bir muhalefet partisiymişçesine geçim sıkıntısından dem vuruyor. Yani mesele sadece işçiye gitmek değil, işçiyle birlikte sermayenin karşısına çıkmak. Fabrikalarda ve işyerlerindeki ekonomik mücadeleden başlayıp siyasetin tüm alanlarına kadar işçi sınıfının çıkarlarını sermayeye, emperyalizme ve devlete karşı savunmak!

Tabii işçilere gitmek de şart. Ama gerçekten sınıf siyasetinin anlamını kavrayan için "gitmek" yetmez. Sınıfın içinde mevzilenmek, siyasetin ana üssünü buraya kurmak ve sınıfın mevzilerinden tüm topluma seslenerek siyaset üretmek gerekir. 31 bin TL kira ortalaması olan, gelir ortalamasında ise İstanbul'un en zengin ikinci ilçesi olan Kadıköy'de "komünist" başkan çıkarırsanız bunun sınıf siyasetiyle uzaktan yakından ilgisi olmaz. Bu ilçede yaşamaya muktedir, okumuş etmiş modern küçük burjuvazinin hatta düpedüz burjuvaların "komünist" kimliğe sempatiyle bakmasını "komünizmin" bir potansiyeli olarak görmek, sağlıklı kırmızı yanakları ve parlak montlarıyla komünist başkanın dağıttığı bildirileri alan, onunla film artistiymiş gibi fotoğraf çektiren insanları, halkın ilgisi olarak değerlendirmek komik. Trajikomik olan ise bir de başka sosyalistlerin Maçoğlu'nu eleştirip onunla yarışa girmesi. Kılıçdaroğlu için tüm sola matematik (daha doğrusu aritmetik) anlatan TİP'e şimdi başkaları matematik anlatıyor. İnsan düşünmeden edemiyor. Şu siyasetin matematiği keşke her yerde elverse, Kadıköy'de olduğu gibi her yerde CHP'nin oyları AKP'yi üçe katlasa da sosyalistler aynı öz güvenle ve "bağımsız" siyasetleriyle halkın karşısına çıksalar... Ama işte memleketin demografik yapısı bizim Menşevik küçük burjuva sosyalistlerine her zaman Kadıköy'deki kadar cömert davranmıyor.

Seçimin kalbinin attığı yer İstanbul! Geçen sefer istibdad cephesi seçimi tekrarlatınca sosyalistlerin çoğunluğu İmamoğlu'nu desteklemişti. Biz sırf AKP'ye karşı diye bu Amerikancı, sağcı, gerici müteahhidi desteklemedik. Ama hadi geçen seferki tepki oyuydu diyelim. Şimdi ne oluyor? Kimse muhalefete muhalefet edebiyatı yapmasın. Belediyeler merkezî devlet aygıtından bağımsız adalar değil. İmamoğlu da 5 yıldır İstanbul'un başında iktidarda. Bu beş yılda her türlü sağcılığı, gericiyi, din istismarcılığını, rantçılığı, emperyalist uşaklığını yaptı. En önemlisi de 53 bin belediye işçisine karşı patron gibi patronluk yaptı. Kavgasının rant kavgası olduğunu kanıtladı. Şimdi onu destekleyen sosyalist partiler rant kavgasının tarafı olmaktadır. Bu tutumun benzeri Ankara'da da İzmir'de de başka yerde de sınıf siyaseti değil sınıf işbirliğidir.

Sınıf siyasetinin toptan terk edildiği ve düzen siyasetine doğru geçişin başladığı yer burası. Örneğin Emek Partisi gerçekten işçilere giden, işçi sınıfı içinde olan, işçi mücadelelerinde omuz omuza olduğumuz bir parti. Ama EMEP, "İstanbul'u kaybetmemek, 2019'da kazanmış olmaktan daha önemli" dediğinde, Ankara'da aynı şekilde Mansur Yavaş'ı desteklediğinde bu çizgiyi aşıyor. Burjuva siyasetinden bağımsızlaşmayınca işçi adayların varlığı değerli olsa da sınıf siyasetine işaret etmiyor. Yine TİP'in genel başkanı Erkan Baş'ı işçi sınıfının başkenti Gebze'den aday göstermesini, "Kadıköy ve Çankaya'da iddialıyız" diye başlamış bir yerel seçim serüveninin doğru bir yola girmesi diye düşünebiliriz. Ne var ki Erkan Baş'ın Gebze adaylığı da sınıf siyasetinin değil CHP ile sınıf işbirliğinin bir ürünü oldu. Bu adaylığın, CHP'ye kaybettirme riski olan yerlerde aday göstermeme doğrultusunda bir pazarlığının sonucu olduğunu, ne yazık ki TİP'li dostlarımızdan değil "jest yaptık" diye üstten bir üslup kullanan patron partisi CHP'nin Genel Başkanı Özgür Özel'den öğrendik. Şimdi CHP de Gebze'de TİP'i destekliyor. Bu durum Erkan Baş'ın seçilme şansını artırıyor. Ama düzen siyasetinin dışına çıkma şansını da ortadan kaldırıyor.

Bir patron partisi olan CHP'nin Türkiye İşçi Partisi'ni desteklemesi kendi çelişkisidir diyebilseydik keşke. Erkan Baş'ın Gebze'de bir fabrikanın yemekhanesinde yemek yiyen işçilere yaptığı konuşmayı sosyal medyada gördük. Görür görmez fabrikanın sendikası olduğu anlaşılıyordu. Bir salon dolusu örgütsüz işçiye ne anlattırınız? Tabii ki örgütlenin, sendikalaşın, işinize, ekmeğinize sahip çıkın dersiniz. Bunu atlayıp kendi çalıştığı fabrikada örgütsüz olan yani kendi kaderini kendi eline alamamış durumda olan işçilere, Gebze'yi işçiler yönetecek dersiniz biraz garip olur. Ve işçilerin tepkilerinden de bir gariplik seziliyor. Erkan Baş işçiler arasında sevilen ve saygı gören bir kişi. Ama konuşması işçilerden coşkulu bir destek görmüyor. Garip! Sonra çıkan bir videoda ise garipliğin sebebi ortaya çıkıyor. Erkan Baş'ı konuşma yapması için işçilere takdim eden kişi fabrikanın patronu. Bir de Erkan Baş'ı takdim ederken ne derse beğenirsiniz? "Ne güzel bizim için de reklam olur..." İşte mesele tam da bu.

Erkan Baş'ı işçilere seslenmek için karşısına çıkmış bir fırsatı değerlendirdiği için kınamak içimizden gelmez. Hangi sosyalist bir salon dolusu işçiye seslenme, işçileri sermayenin yalanlarına karşı gerçeklerin coşkusuyla ayağa kaldırma fırsatını kaçırır? Ama işte işçi sınıfının başkentinde fabrikanın yemekhanesinde patronunun takdimiyle konuşursanız böyle diliniz tutulur. Yanınızda patron varken, işçiye sendikaya üye olun dahi diyemezsiniz. Sendikalaşma her patronu zıpladır. Çünkü sınıf çıkarlarını doğrudan tehdit eder. Ama Gebze'yi işçiler yönetecek dediğimizde o kadar zıplamazlar. Bizim memleketin solcusunun aksine belediyelerin burjuva devletinin organik bir parçası olduğunu iyi bilir patronlar. Nitekim fabrikalarda solcu diye işten atılan pek yoktur, ama sendikaya üye olup atılanların kimliğine, sağcılığına solculuğuna bakılmaz. Bu fabrikada yaşanan durumun Gebze'de karşılığı olmayacak mı? İşçi sınıfının başkentinde TÜSİAD partisinin (CHP) desteğiyle aday olmanın -üstelik bu kentten işçileri MESS patronlarıyla bir muharebeden yeni çıkmışken- sonuçları olmayacak mı? Patronenin üstünden reklam yapmaya çalışır da CHP reklam yapmaz mı?

İşçi sınıfımızı cahil zanneden cahillerden olmayın. Sol fraksiyonların ayırından varmıyor olabilirler ama hayatın matematiğini iyi bilirler. O matematikle bordrolar okunur, o matematikle ay sonu getirilir. O matematikle çocuklar büyür. Ayrıca işçi sınıfı çok iyi koku alır. İşçinin soldan uzak olması sadece muhafazakârlıktan değildir. İşçi sınıfı CHP'nin yanında durdukça solun üstüne sinen burjuva kokusunu bin kilometreden alır. Terside doğrudur. Biz sınıfa gitmeyi seçtik, sınıf içinde mevzilenmek, fikirlerimizi yumuşatmadık, orak çekiçli bayrağımızı saklamadık, dediğimizle yaptığımız bir olsun diye uğraştık, sol kimliğe mesafeli olanların sınıf siyasetini nasıl benimsediğini, bağrına bastığını gördük. Bu yoldan yürümeye, örgütlenmeye ve mücadele etmeye devam edeceğiz. Sermayeden, emperyalizmden, devletten bağımsızlaşan düzen siyasetinden kopan sosyalistlerle sınıf siyasetinin yolunda buluşacağımızı umuyoruz.

Devrimci İşçi Partisi Bildirisi:

Rant kavgasına oy yok! İş, aş, hürriyet için!

31 Mart'ta yapılacak yerel seçimlere bir tarafta AKP'nin diğer tarafta CHP'nin başını çektiği burjuva kamplarının rant kavgası damgasını vuruyor. Düzen siyaseti, emekçi halkı yine kimliklerine göre saflaştırıyor ve bu kimlik çatışmasından kendi rant kavgası için oy devşirmeye çalışıyor. İşçi sınıfı ve emekçi halk bu rant kavgasında taraf olmamalıdır.

6 Şubat depremiyle kapitalist sistem başımıza yıkıldı! Bu düzenin temsilcilerine tek oy yok! Düzenlerini başlarına yıkmak için örgütlenmeye ve mücadeleye!

Bu seçim 6 Şubat depreminden sonraki ikinci seçimdir. Deprem dün değil bugünün ve yarının gündemi olmaya devam etmektedir. Yerel seçim de en önemli konularından biridir. Depremde rant kavgasına dayalı sistemin ölümcül yüzünü de gördük. Deprem sarstı, yıkan bu sistem oldu. En az 53 bin insanımız bu sistemin enkazının altında kalarak can verdi. Şehirlerin insan yaşamına değil ranta ve kâra öncelik verilerek inşa edilmesinin sonuçlarını en acı şekilde yaşadık. Sadece 6 Şubat'ın vurduğu 11 il değil tüm Türkiye deprem bölgesidir. İstibdad cephesiyle Amerikan muhalefetiyle birlikte bu sistem toptan alaşağı edilmeden ne yaralar sarılabilir ne yeni katliamlar engellenebilir.

31 Mart'taki rant kavgasına karşı tepkimizi gösterelim! Nisan'dan sonra yükselecek sınıf kavgası için örgütlenme ve mücadele seferberliğine!

28 Mayıs'ta yapılan Cumhurbaşkanlığı ikinci tur seçiminin ertesi gününden itibaren, AKP ve MHP'nin başını çektiği istibdad cephesi ile CHP ve İyi Parti'nin başını çektiği Amerikan muhalefetinin sermayenin çıkarlarında nasıl birleştiğini gördük. Hep birlikte "rasyonel politikalara dönüş" diyerek Mehmet Şimşek'in arkasında dizildiler. O günden beri iktidar zam ve vergi yağdırıyor. Ama bu daha başlangıç. İktidar seçim ekonomisini tümünden elden bırakmıyor. 1 Nisan'dan sonra kemerler son deliğine kadar sıkılacak. İşçi sınıfının ve emekçi halkın kıdem tazminatına, sosyal güvenlik hakkına karşı büyük saldırı başlayacak. Bu planı Orta Vadeli Program'da takvimini de açıklayarak resmileştirdiler. Düzen muhalefeti bu plana karşı çıkmadığı gibi "yapısal reformlar gerek" diyerek bunu destekledi. 31 Mart'ta rant kavgası verenler 1 Nisan'dan sonra da işçi sınıfına

karşı birleşecek. Aynı 28 Mayıs'ta 29 Mayıs'ta birleştikleri gibi!

Kayımlara karşı işçilerin bir mücadeleye!

Bu seçimde oyu kendi irade kesim var. Seçtiği belediyelere k gasbedilen Kürt halkı! İstibdad kının iradesinin gaspında da bir rı kaldırırken CHP, "Anayasa'yı nın oylarıyla seçilen belediyeler CHP son seçimde Zafer Partisi' ceğine dair protokoller imzaladı. İster "üçüncü yol" ister "kent uz ve rant kavgasının taraflarıyla haklı tepkisiyle ve mücadelesiy halkına karşı birleşirken emekç tarafına çekmeye çalışıyor. Oysa halkının eşitliğinden, sermayeye sinin birliğinden, halkların kardo

Kapitalistlerin, müteahhidlerin partilerinin rant kavgasına!

Protesto oyumuz sermayenin çersiz sayılsa da örgütlenme ve dir! İş, aş, hürriyet için örgütlen

Devrimci İşçi Partisi "işçi k mektedir. Bugün Türkiye'nin i siyasal kutup haline getirecek t mücadeleli süreci!

Sermaye düzeniyle ve düzen işbirliğine karşıyız. Sosyalizmin ceğini söylüyoruz. İstanbul'da 2 şındaki Ekrem İmamoğlu adlı p lesi yapmak, Gebze'de patron p

Devrimci İşçi Partisi işçileri, emekçi örgütlenme ve mücadele seferberliği

Devrimci İşçi Partisi örgütlenme ve mücadele seferberliği çağrısını yerel seçimlere giderken de sürdürüyor. Seçim bürolarını işçi direnişlerine, grevlere, fabrika önlerindeki örgütlenme mücadelelerine kuruyor.

Devrimci İşçi Partisi rant kavgasının kızıştığı bu dönemde iş, aş, hürriyet için tek yolun örgütlü

mücadeleden geçtiğini söylüyor. Fabrika önlerinde, meydanlarda, emekçi mahallelerinde iş için, aş için, hürriyet için işçileri, emekçileri, gençleri örgütlenmeye ve mücadele etmeye davet ediyor.

Yerel seçim geçecek ve sonrasında sermayenin saldırısı fırtına gibi gelecek. Devrimci İşçi Partisi bu sermaye saldırısına

karşı işçi sınıfını ve emekçi halkı hazırlık yapmaya çağırıyor. Sendikacı olmaya ve her türlü işçi, emekçi halk örgütlenmelerini büyütme çağırıyor.

Devrimci İşçi Partisi rant kavgasına değil sınıf kavgasına, sınıf siyaseti etrafında safları sıklaştırmaya çağırıyor!

Patiswiss direnişi

DİP Gebze bürosunda Gerçek okur toplantısı

Tuzla tersaneleri

İçin örgütlenmeyi ve mücadeleyi seçelim!

ta Cumhurbaşkanlığı seçimi biter bitmez

Birliği ve halkların kardeşliği için

esinin dışında geçersiz sayılan büyük bir kayıym atanarak oy hakkı ve siyasi iradesi cephesi ve Amerikan muhalefeti Kürt halkı için aykırı ama evet" demiş, sonra Kürt halkı kayıym atanmasına sessiz kalmıştı. Aynı şekilde bu baskı politikasının nasıl sürdürüleceği, kayıym uygulamasını açıkça onayladı. "Kürt halkı için" adı altında düzen siyasetinin uzlaşmak Kürt halkının kayımlara karşı mücadeleyle örtüşmeyecektir. Düzen güçleri Kürt halkı da şovenist propagandayla kendi Türk işçisinin ve emekçisinin çıkarı Kürt ve emperyalizme karşı Türk ve Kürt işçilerinin birliğinden yanadır.

Para babalarının ve onların karşı protesto oyu!

Para kayıçkı kavgasınadır! Protesto oyu emperyalizm mücadelesine en geçerli yola çağırma mücadeleyi ve mücadele etmeyi seçelim!

"İşçi kentlerine işçi başkanlar" şiarını yükselttiğimiz işçi kentlerinde işçi sınıfını bağımsız bir birliği sağlayamadık. Ama bu doğrultuda

siyasetiyle uzlaşmaya, burjuvaziyle sınıf mücadelesinin işçi sınıfı havzalarından yükselen bir mücadele Anonim Şirket'in ve 53 bin işçinin batırılarak patrona solun kazanılmış mevzisi muamele partisinin desteğiyle aday olup patronların

icazetiyle fabrikalara girerek ajitasyon yapmak sınıf siyasetiyle ve bağımsızlığıyla bağdaşmaz. Sınıf işbirliği sınıfın birliğine vurulan en büyük darbedir. Kadıköy gibi İstanbul'un en zengin ilçelerinden birinde aday göstererek "komünist belediyecilik" tiyatrosu oynamak da sınıf mücadelesine dayanması gereken komünizmi sınıftan kopartmak ve yozlaştırmaktır.

Sınıf mücadelesi doğrultusundaki adımları destekleyeceğiz!

Devrimci İşçi Partisi olarak yerel seçimlerde de "sınıfla buluşmaya, sınıfı örgütlemeye, sınıf siyasetini inşa etmeye devam!" diyoruz ve bu doğrultuda ısrar ediyoruz. İşçi sınıfı ve emekçi halkın saflarında her daim bölünmeye karşıyız ve birlikten yanayız. Bugün "işçi kentlerine işçi başkanlar" şiarımız doğrultusunda birlik sağlayamasa da sınıf mücadelesi doğrultusundaki anlamlı adımları destekliyoruz ve büyütmeyi hedefliyoruz.

Rant kavgasının en büyük muharebe alanı ve aynı zamanda bir işçi kenti olan **İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nde TKH'nin geri dönüşüm işçisi aday Ziya İncedere'ye;** işçi sınıfının başkentlerinden **Kocaeli Büyükşehir Belediyesi'nde de TKH aday petrokimya işçisi Tamer Erik'e** oyumuzu vererek sınıf politikamızı ortaya koyacağız.

İşçi mücadelesinin kalbinin attığı Gebze'de MESS'e karşı sınıf muharebesinden yeni çıktık. Sermayeye karşı sınıfın cephesini tahkim etmeli, dağılmasına izin vermemeliyiz. TÜSİAD partisinin desteğiyle işçi siyaseti olmaz. Sınıf işbirliği, safları dağıtır, bilinci bulanıklaştırır. **Gebze'de, Sarısu fabrikası Baştemsilcisi TKP aday Mehmet Kılıç'a** oylarımızı atarak patron siyasetiyle işbirliğini reddedelim! Patronların sömürü düzenine karşı çıkalım!

- Devrimci İşçi Partisi sermayeden, emperyalizmden, devletten bağımsız sınıf siyasetine, örgütlenme ve mücadele seferberliğine çağırıyor!
- Rant kavgasına hayır!
- Sınıf işbirliğine karşı sınıf mücadelesi!
- Sermayenin saldırısına karşı örgütlü hazırlık!
- İş, aş, hürriyet için örgütlenme ve mücadele seferberliği!
- Sermayeye ve emperyalizme karşı işçilerin birliği halkların kardeşliği!

İşçileri, gençleri iş için, aş için, hürriyet için mücadelesine çağırmaya devam ediyor!

Perfetti direnişi

İstanbul Bağcılar, Paksan fabrikası

Gebze, ZF Sachs fabrikası

İzmir Halkapınar

Sungur Savran

DİSK kongresinden yükselen ses

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun (DİSK) 9-11 Şubat tarihlerinde toplanan 17. Kongresi öncesinde gazetemizin Şubat sayısında yayınlanan yazımızda kongrenin, hükümetin yerel seçimler sonrasında işçi ve emekçilere İMF'siz bir İMF programı ile taarruza hazırlandığı bir dönemde toplanmakta olduğunu belirtmiş, buna karşılık işçi sınıfı saflarında henüz ilk kıpırtılar halinde de olsa mücadele eğilimlerinin belirdiğine de işaret etmiştik. Bu mücadele eğiliminin en belirgin örneği olarak da 160 bin metal işçisinin o sektörün patron örgütü MESS'e karşı kararlı ve atak bir tarzda verdiği mücadele sonucunda elde ettiği ciddi kazanımı göstermiştik.

Sınıfın mücadeleciler eğilimlerin merkezinde metal mücadelesinin, metal mücadelesinin merkezinde de bir öncü güç, bir buzkıran gemisi olarak DİSK üyesi Birleşik Metal sendikasının olduğunu saptadıktan sonra şöyle demiştik: "Metal sektöründeki mücadeleler DİSK'e yol gösterecek kutup yıldızıdır." Bu gelişme ile birlikte DİSK içinde TÜSİAD'a meydan okuyacak bir dinamik olduğunu belirttikten sonra şu sonuca ulaştığımız: Bu kongrede bu dinamik kendini açık biçimde, gur bir sesle ortaya koymalı, DİSK'i, TÜSİAD ile fikir alışverişine dayanan "sosyal diyalog" aktörü olmaktan çıkararak yeniden, bütün sınıfın peşine takılacağı sınıf mücadelesi odağı haline getireceğini haykırmalıdır.

DİSK kongresine tam tamına bu mücadeleciler ses damga vurdu. Birleşik Metal'in henüz 2023 Aralık ayında topladığı kongresinde başkan seçilen Özkan Atar, sendikası adına yaptığı konuşmada DİSK'in bütünü korumayı dikkatle gözetmekle birlikte yıllardır yürütülmekte olan politikadan çok farklı bir ufku işaret etti. Birleşik Metal başkanı, 160 bin metal işçisi adına konuştuğunu belirterek aslında Türk Metal tabanının da bu sefer gösterdiği kararlılığı sahiplendiğini, yani metal mücadelesinin toplu dinamiğine yaslandığını ilan ediyordu.

Atar'ın konuşması DİSK'in gelecek dönemde yürümesi gereken yol bakımından bütünsel bir eylem programını sergiliyordu. Yaklaşan dönemde enflasyonun düşmeden önce bir kez daha patlayacağı gerçeğine dikkat çekerek "yeni protokol/ek zam" mücadelesini şimdiden sınıfın gündemine yerleştirdi. Yani bizim sözünü ettiğimiz sınıf taarruzunu doğrudan hedef aldı. Vergilendirme alanında işçi sınıfının uğradığı soygun karşısında aktif bir hazırlıktan sonra İzmir'den Diyarbakır'a işçi sınıfının yoğunlaştığı her ilde vergi dairelerinin önünde oturma eylemlerinden, gerektirdiğinde işçi sınıfının diğer kesimlerini de katarak "günlük genel grevler"den söz etti Birleşik Metal başkanı. Asgari ücret için milyonları "tribünlerden sahaya indirecek" bir çalışmayı hedef olarak koydu.

Bu dinamiğin sesi, Birleşik Metal'in yalnızca başkanından gelmedi. Aynı zamanda tabanın sesine tercüman olan, şube yönetim kurulu üyesi ve kendi fabrikasının baştemsilcisi bir devrimci Marksist işçi, onyıllardır DİSK'e hâkim olan "sosyal diyalog" politikasının artık geride bırakılmasının, sınıf mücadelesi yöntemlerine dönülmesinin gerekli olduğunu berrak biçimde ortaya koydu.

Metal işçilerinin tek sınıf mücadeleciler örgütü Birleşik Metal'in başkanının DİSK kongresine verdiği mesajın en önemli yanı ise, gur bir sesle sosyalizmi yeniden DİSK'in gündemine getirmesiydi. "Savaşsız, sömürsüz, sınıfsız bir dünya özlemiyle, başta kendi ülkemizde olmak üzere, sosyalizmin adil düzeninin yerleşmesi için siyasi mücadelemizi her platformda vermek zorundayız." DİSK kongresi kürsüsünden Türkiye'ye ilan edilen sınıf mücadelesi programının doruğu böyle formüle edilmişti.

İşçi sınıfı içindeki mücadele dinamiği yeni dönem için sosyalizmi de içeren bir programı ortaya koyarken, Türkiye sosyalist hareketinin ana partilerinin çoğunun işçi sınıfından nasıl kopmuş olduğu da bu kongrede yeniden ortaya çıktı. Seçim meydanlarında bir kısmı laiklik propagandasıyla yetinirken bir kısmı da modern küçük burjuvaziye ve eğitilmiş yarı-proleter katmanlara hitap eden bu partilerin bazıları DİSK kongresine gelmeye zahmet dahi etmemişlerdi! DİSK'in şanlı günlerinde, 1967'den 1980'e, sınıf mücadelesinin öncüsü bu konfederasyonla sosyalist hareketler arasında kurulmuş olan yakın ilişki hatırlandığında bu durum işçi sınıfı sosyalizminin Türkiye'de artık ne kadar nadir bir tür olduğunun çarpıcı bir tablosudur. Bu partilerden biri de kongreye temsilci göndermişti ama temsilci konuşma sırasını bekleyemeden çekip gitmeyi tercih ediyordu. Belki de CHP ile önemli bir seçim toplantısı vardı!

DİSK kongresinde şu ya da bu biçimde varlık gösteren sadece üç sosyalist parti vardı. Bizim partimiz Devrimci İşçi Partisi, işçi tabanından delegesinin konuşmasıyla, Genel Başkan Yardımcısı Levent Dölek'in delegelere hitabında söyledikleriyle DİSK'in içinde doğmakta olan yeni sınıf mücadelesi dinamiğinin bir parçası olduğunu ortaya koydu. Gelecek bu dinamiğin olacaktır.

3 Mart 1924'ün tarihî anlamı

Yüz yıl önce bugün, 3 Mart 1924'te Osmanlı hanedanının mensupları için toplu halde Türkiye'den sürülme kararı alındı. Kral ya da padişah, ülkeyi bir kutsal hakka dayanarak yöneten bu tür aileler bütün halkın eşit haklara sahip olmasına doğaları gereği düşmandırlar. Ülkeyi yönetme yetkisine uzun dönemdir sahip oldukları için de devrime ve cumhuriyete karşı çok tehlikeli birer rakiptirler. Bu yüzden cumhuriyet rejimleri genellikle bu aileleri tasfiye eder, ülke dışında ikamete mecbur eder. Cumhuriyetin ilk koşulu ülkeyi tek başına yönetme hakkını kendinde gören bu aileleri tasfiye etmektir. Bu açıdan bakıldığında, 3 Mart'ta Osmanlı ailesinin yurtdışına sürülmesi kararı son derece doğrudur, halkın büyük kazanımıdır.

3 Mart 1924'te ne oldu?

O gün Büyük Millet Meclisi'nde kabul edilen yasalarla şu önemli adımlar atılmıştır:

- 1) Hilafet kaldırılmıştır.
- 2) Tevhid-i Tedrisat Kanunu yani Eğitim Birliği Yasası kabul edilmiş, eğitim konusunda görev Millî Eğitim Bakanlığı'na verilmiş, dinî eğitimin okul sisteminin zorunlu bir unsuru olmasından uzaklaştırılmıştır.
- 3) Şerîye ve Evkaf Vekâletleri ilga edilmiştir. Ayrıca, Genelkurmay'ın hükümet düzeyinde temsili gereksiz addedilmiştir, buna da son verilmiştir.

Bu, tarihî olarak yükselmekte olan Türkiye burjuvazisinin em-

peryalist işgale karşı yürütülen savaşta muzaffer siyasi kadrolarının, Kemalist temsilcilerinin, 1920'li ve 1930'lu yıllar boyunca her türlü kamu işlerinin, devletin, hükümetin, hukukun, eğitimin, kadının özgürlüğünün, kız çocuklarının korunmasının, ekonominin, sosyal hizmetlerin dinin kontrolü altından çekilip alınarak dünyevi bir yönetime aktarılması yolunda yapacağı kapsamlı atılımın ilk büyük salvosudur.

Devrimci proletaryanın laikliğe bakışı ne olmalı?

Türkiye'nin işçi ve köylüleri savunan sosyalist hareketi geçmişte Kemalist burjuvazinin dünyaya bakış tarzına o kadar teslim olmuştur ki laiklik konusunda bağımsız bir proleter bakış açısı geliştirme olanaklarından neredeyse tümüyle yoksundur. Devrimci proletarya açısından önemli olan; dinin, bütün tarih boyunca olduğu gibi bugün de hâkim sınıfların çıkarlarını sağlamlaştırmak, sömürülen sınıfları ise bölmek ve uyuşturmak amacıyla kullanılmasının karşısında proletaryanın ve müttefikleri olacak toplumsal güçlerin dinî kisveli manipülasyonunun engellenmesidir.

İşçi sınıfının gözünden Hilafet sorunu nasıl tartışılmalıdır?

Osmanlı ve Türkiye hâkim sınıfları açısından Hilafet kurumu dün de bugün de bir uluslararası hâkimiyet emelinin zor gizlenen bir çirkin silahı olarak görülmüştür. Hilafet bütün çağlar boyunca İslamî kisveye bü-

rünmüş bir dünyevi kurum olmuştur. Hilafet dünyevi bir kurum olma özelliği ile sadece ülke içindeki hâkim sınıfların dünyevi çıkarlarını temsil etmemiş, emperyalist güçlerin İslam dünyasını kendi çıkarları doğrultusunda etki altına almasının da aracı haline gelmiştir. Birinci Dünya Savaşı sırasında 14 Kasım 1914'te Osmanlı Halifesi Padişah V. Mehmet Reşat, üç yüz milyon ehl-i İslamın hayat ve bekasını Alman emperyalistlerinin çıkarlarına bağlayarak Cihat çağrısını yaptı. Savaş bitip de İngiliz emperyalizmi galebe çalınca Mehmet Reşat'tan sonra tahta çıkan diğer Osmanlı Padişahı Vahdettin, elinde tuttuğu Hilafet makamını yine dünyevi gücün hizmetine sunacaktı. Anadolu'da işgal karşıtı mücadeleye katılanlar hakkında din namına katli vaciptir فرمانları yayınladı. Anadolu'da başlayan Milli Mücadele'yi bastırmak için İngiliz işgalcisinin himayesinde kurulan Kuvay-ı İnzibâtiye'nin bir diğer adı "Hilafet Ordusu" idi.

Bugün de durum farklı değildir. İstibdadın yayılmacı politikalarına damgasını vuran mezhepçi ve tekfirci tonlar taşıyan kuyu İslamcılık, Batı Asya ve Afrika'da hakimiyetini korumak isteyen Amerikan ve İngiliz emperyalistleri tarafından büyük bir hoşnutlukla karşılanmakta ve himaye görmektedir. Dolayısıyla Hilafet de Hilafetin ihyası planları da dini değil dünyevidir. Bu planlar bir milletin dirilişini değil emperyalizm tarafından köleleştirilmesini temsil etmektedir.

Tevhid-i Tedrisat (Eğitim Birliği) sonuna kadar savunulmalıdır!

Modern çağın bilimi insanlığın üretici güçlerini devasa ölçekte geliştirerek işçinin emekçinin özgürleşebileceği bir toplumun temellerini yaratmaktadır. Din eğitimi elbette dinî kurumlarca verilebilir. Ama her türlü din eğitiminin şeffaf ve bütün toplumun bilgisi dâhilinde yürütülmesi gerekir. Bütün eğitimin devletin denetimi altında olması bu anlamda gereklidir. Yarın proletaryanın hâkim sınıf olduğu devlette eğitim bütünü emekçi sınıfların ve ezilenlerin özgürleşmesi ve sömürden kurtulması uğrunda seferber edilecektir.

Dinî kurumların devlet yönetiminde yeri olamaz!

Şerîye ve Evkaf Vekâletlerinin (Bakanlıklarının) kaldırılması toplumun dünyevi ihtiyaçlar temelinde yönetilmesinin bir önkoşulunu yerine getirmiştir. Devletin ve kamu işlerinin dinin üstünlüğü altında biçimlendirilmesi, emekçi sınıfları sömüren sınıf ve katmanların eline çok güçlü ideolojik araçlar verecek, üstelik emekçi sınıfların, her toplumda var olan dinî farklılıklar temelinde bölünmesine derhâl kapıyı açacaktır. Bu yüzden devrimci proletarya, burjuva devrimlerinin laiklik yönündeki atılımlarının geleceği inşa bakımından eski düzenin yapısından daha yararlı olduğunun bilincinde davranmalıdır.

İşçi sınıfının laikliği Batı hayranı değil anti-emperyalisttir!

Türkiye'de büyük halk kitlelerinin bunların ve ardından bütün 1920'li ve 1930'lu yıllarda sürececek olan hamlelerin uzağına durması, esas olarak sağcı partileri desteklemesi Türkiye burjuvazisinin Batı- laik kanadının ve onun askerî önderliğinin tarihî suçudur. Köylüleri ve işçileri devrimin aktörleri olmaktan men etmesi, Kemalist burjuvazinin kendi projesini tehlikeye atması anlamına gelmiştir. Bunu izleyen dönemde ise, laikliğin Batı hayranlığı ile iç içe geçen bir tarzda sürdürülmesi, halkın sağa ve özellikle İslamcılığa daha da yaklaşmasının yolunu açmıştır. Devrimci proletaryanın Marksist partisi, sınıf mücadelesi yöntemleriyle işçi sınıfını devrimcileştirerek, diğer halk katmanlarını bu modern sınıfın etrafında toplayarak ve siyasi iktidarın burjuvaziden alınması sürecine önderlik ederek bu tarihi laneti tersine çevirecektir. Anti-emperyalizm ve anti-Siyonizm bu zorlu çabada Marksizmin en büyük yardımcısı olacaktır.

Bu yazı 3 Mart 2024 günü Gerçek gazetesi internet sitesinde yayınlanmış olan yazının özetlenmiş bir versiyonudur.

Yerli ve İngiliz muharip uçak ilk uçuşunu yaptı: Kağan mı? Kaan mı? Kane mi?

Milli Muharip Uçak olarak tanımlanan Kaan'ın ilk uçuşu gerçekleşti. TFX kodlu Milli Muharip Uçak projesi AKP ve MHP'nin seçim propagandasının bir parçası oldu. Bu uçak Türkiye'nin silah sanayiinde emperyalizmden bağımsızlaşmasının bir sembolü olarak sunuluyor. Bununla birlikte en ufak bir ilgisi yok. Uçağın Amerikan General Electric şirketine ait F110 jet motoruyla üretilmesinden bahsetmiyoruz. Her teknolojik üründe mutlaka yabancı parçalar olabilir. Mesele başka. Gelin Milli Muharip Uçakla ilgili devletin resmî sitesinde ya-

pılan açıklamaya bakalım: "TUSAŞ ile BAE Systems (İngiltere) arasında Milli Muharip Uçak geliştirilmesine yönelik İşbirliği Sözleşmesi 25 Ağustos 2017 tarihinde imzalanarak yürürlüğe girdi." Bu uçağın adında neden Türkçe "ğ" harfi kullanılmadı diye eleştiri yapanlar ve isminin Kağan olması gerektiğini söyleyenler var ama belli ki sorun daha büyük. Proje daha baştan bir İngiliz projesi. Ortağı dünya çapında bir İngiliz emperyalist silah tekeli olan BAE Systems. Motoru için geçici olarak Amerikan F110 jet motoru kullanılıyor

ama esas tedarik için pazarlık yapılan şirket yine bir İngiliz şirketi olan Rolls Royce. Bitti mi bitmedi. 2022'de hatta geçtiğimiz yıl bu projede çalışmak üzere İngiltere'de mühendis arıyor ilanı verildi. Koşullar neydi biliyor musunuz? NATO üyesi bir ülke vatandaşı olmak ve güvenlik soruşturmasından geçmek. Ama Türkiye'nin değil İngiltere'nin güvenlik soruşturmasından! Yani siz Kağan'ı falan boş verin, bu uçağın adını meşhur İngiliz futbolcununki gibi Kane koymadıklarına şükredin!

NATO güvenlik kalkanı değil güvenlik tehdididir!

İsrail'e kalkan olan Kürecik Üssü kapatılmadığı gibi Avrupa Gökyüzü Kalkanı ile genişletiliyor!

Türkiye'nin 21 NATO ülkesi ile birlikte Avrupa Gökyüzü Kalkanı Projesi'ne dahil olacağı açıklandı. Söz konusu proje Avrupa'da NATO üyesi ülkelerin ortak bir hava savunma sistemine dahil olmasını öngörüyor. Bu çerçevede başta Alman IRIS-T füzeleri olmak üzere aralarında İsrail yapımı Arrow-3 füzelelerinin de dahil olduğu sistemler ülkelere konuşlandırılacak.

S400'lere tekrar hangar yolu gözüküyor

Rus yapımı S400'lere ise bir kez

daha hangar yolu gözüküyor. Geçtiğimiz yıl ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Wendy Sherman Ankara ziyareti sırasında S400'ler için "Belki artık bu problemi çözmenin, farklı bir yolunu aramanın zamanı gelmiş olabilir. Bu noktada neler yapılabileceğine bakalım" demişti. Projede ABD doğrudan yer almayacak gözükse de NATO aracılığıyla sürecin bir parçası. ABD ile F16 pazarlıkları da sürerken S400'leri sessiz sedasız hangara yollamanın bir yolu bulunmuş gözüküyor. Bu gizli pazarlık istibdad medyasına fısıldanmış olacak ki CNN Türk, A Haber, Habertürk gibi televizyonlara "strateji uzmanı" adı altında ekrana çıkartılan asker eskileri sanki ellerine bir bülten

tutuşturulmuş gibi aynı cümlelerle "S400'leri tekrar aktive etmek yarım saatlik iş ne olacak" türünden açıklamalar yapıyor.

NATO teröristtir! En büyük güvenlik tehdididir!

"Ne olacak Türkiye'nin güvenliği için hava savunma sistemleri alınması fena mı olur" diye düşünmeyin. Türkiye'nin emekçi halkına esas güvenlik tehdidinin NATO ve Batı emperyalizminden geldiğini unutmayın. 15 Temmuz'da TBMM sınır dışından gelen füze ya da uçaklarla vurulmadı. İkimizdeki darbeci NATO'cu pilotların uçurduğu F16'lar tarafından bombalandı. Bu uçaklar Adana İncirlik'teki ABD

üssünden kalkan tanker uçaklardan yakıt olarak uçtular. Daha da önemlisi Amerikan emperyalizminin Türkiye'yi füzeler ya da bombalardan daha çok dolarla vurduğunu unutmayın. Rahip Brunson olayında ABD Başkanı Trump, Türkiye'ye bomba atarak değil tivit atarak saldırdı. Ekonomimiz dolara bağımlı olduğundan ve cari açık verdiğinden bir tivitle Türk lirası baş aşağı düştü ve mahkemeler istibdadın talimatıyla Brunson'ı salıp özel uçakla ABD'ye göndermek zorunda kaldı. Dolayısıyla Türkiye'nin emperyalizme bağımlılığını arttıran her adım emekçi halkın güvenliğine karşı bir tehdittir.

Emperyalist üsleri kapat! Dolar bağımlılığına son! NATO'dan çık! NATO'yu yık!

Güvenli ve refah içinde bir ülke için Türkiye NATO'dan çıkmalıdır! İncirlik ve Kürecik başta olmak üzere tüm emperyalist üsler kapatılmalıdır! Türkiye ekonomisinin dolar bağımlılığına son vermek için döviz üzerinde ve dış ticarete devlet tekelii kurulmalıdır!

Katliamları önlemenin yolu anti-emperyalist mücadeleden geçiyor

Erzincan İliç'te bulunan Çöpler Altın Madeni'nde, altın ayırıştırma işleminin ardından biriktirilen siyanürlü toprak, 13 Şubat günü kaymış; meydana gelen heyelanda 9 işçi toprak altında kalmıştı. Göçük altında kalan işçileri kurtarma çalışmaları, maden sahasında heyelan riskinin devam etmesi nedeniyle durduruldu. Oysa ne işçi ve çevre katliamı ne de **riskin devam ediyor olu-şu**, patronları durdurmamıştı. Madende çalışan taşeron işçiler, katliamdan hemen sonra, maden sahasındaki siyanürlü toprağın taşınması için vardiyaya çağrılarak canları pahasına çalışmaya ya da ücretsiz izne çıkmaya zorlandı. Arama faaliyetlerine yeniden başlandığına dair resmî bir açıklama olmamasına rağmen işçilerin, riskin devam ettiği maden sahasında çalışmaya devam ettiği hatta bir işçinin zehirlenme şüphesi ile hastaneye kaldırıldığı öğrenildi.

İliç'te bugün yaşanan ve bir doğal afet gibi gösterilen katliam, uluslararası tekellerin yaşadığımız topraklarda nasıl istediği gibi at koşturduğunu da bu sömürgeci madencilik düzeninin adım adım nasıl kurulduğunu da bir kez daha gözler önüne sermiş oldu. Kanadalı SSR Mining ve Çalık Holding ortaklığındaki Anagold Madencilik'in 2016 yılında, Çöpler Altın Madeni yakınlarında yaşayan ailelere baskı uygulayarak 130 bin lira karşılığı "Adli ve idari başvuru yapmayacağım" taahhüdü aldığı; bu yolla bölge halkının yargıya gitmesini engellediği ortaya çıktı. Aynı altın madeni işletmesinde, 21 Haziran 2022 tarihinde, siyanür içerikli solüsyon taşıyan boru hattında oluşan yırtılma nedeniyle yaklaşık 20 metreküp siyanürlü solüsyonun çevreye yayıldığı Erzincan Valiliğince doğrulanmıştı. Türkiye'de siyanür ile

altın arayan 20'ye yakın işletmede ne denli usulsüzlükler yaşandığını anlamak için yeni katliamlara gerek yok, sadece İliç'te yaşananlara bakmak bile nasıl bir düzenin kurulduğunu anlamak için yeter de artar.

Patronlara teşvik, halka siyanür zehri!

Peki ama uluslararası sömürgeci maden tekelleri bu cüreti nereden buluyor? Cevabı çok uzakta aramamak gerek. AKP iktidarının 2004 yılında Maden Kanunu'nu değiştirmesiyle birlikte, emperyalist şirketler gözünü Türkiye'ye dikti. 2004 yılında ülkede sadece 138 uluslararası maden şirketi faaliyet yürütürken, bu sayı 2023'te 773'e çıktı. Bu tekellerin Türkiye'de faaliyet yürütmele-ri için "Yerli ve Milli" bir şirketle ortaklık kurma zorunlulukları var. Bu ortaklıklar tabii ki Çalık Holding gibi istibdad rejimine yakın sermaye grupları ile kuruluyor. Bu da yetmiyor, kâr hırsıyla işçilerin ve bölgede yaşayan halkın canını hiçe sayan, siyanürlü doğayı talan eden bu şirketler; teşviklerle ödüllendiriliyor. İliç'te katliama yol açan Anagold şirketi; 2015 yılında 1 milyar 337 bin lira tutarında yatırım teşviki almakla kalmamış, milyonlarca liralık vergi borcu da silinmiş.

Bu sistem emekçi halka tek bir fayda sağlamadığı gibi halkı katliam ve çevre felaketi ile karşı karşıya bırakıyor. Bu vahşi madencilik düzeni memleketin insanını, toprağını, doğasını zehirleyen emperyalist tekelleri ve onların yerli işbirlikçilerini her geçen gün daha zenginleştiriyor. İliç'te yaşanan katliam ve benzerlerinin yeniden yaşanmamasının yolu, işçilerin canını alan; emekçi halkın havasını, suyunu, toprağını zehirleyen emperyalist şirketlerin defedilmesinden, madenlerin işçi denetiminde kamulaştırılmasından geçiyor!

Filistinli çocuklar ne zaman sevinir?

İsrail'le ticareti durdurun! Askeri ve siyasi işbirliğine son verin!

Erdoğan 2018'de bir seçim mitinginde "biz sendelersek Kudüs düşer" dediğinde Mavi Marmara davasında Siyonist katilleri 20 milyon Amerikan doları mukabilinde kurtaran utanç kararına imza atmasının üzerinden 2 yıl geçmişti. O utanç belgesinde başka çok önemli bir ayrıntı daha vardı. Belgenin sonunda Türkiye Cumhuriyeti başkenti Ankara'nın karşısında İsrail'in başkenti olarak Kudüs'ün ismi geçiyordu. Erdoğan'ın başında olduğu hükümet adına bu belgeye imza atılarak Kudüs'ün İsrail'in başkenti olduğu zımnen kabul ediliyordu. Erdoğan düşerse Kudüs düşer lafı koca bir yalandı! Siyonistler Kudüs'ü düşürmek için Erdoğan'ı kullanmaktaydı.

Gazzeli mazlumları kirli siyasetinize alet etmeyin!

Şimdi yine seçim meydanlarında aynı masallar anlatılıyor. AKP'nin İstanbul adayı Murat Kurum miting meydanında "31 Mart'ta Gazze'deki mazlumlar sevinecek! Gazze'nin özgürlüğü için, İBB olarak Gazze'ye yapacağımız yardımlar için 31 Mart'ta milletimiz gerçek belediyeçilikten yana tavrını koyacak-

tır" gibi nutuklar atıyor. Murat Kurum bu nutukları atarken, sosyal medyada reklamlarını yapan Total Medya ajansının İsrail menşeli olduğu ortaya çıktı. Sadece Murat Kurum'un da değil, Ankara adayı Turгут Altınok başta olmak üzere birçok başka AKP'li aday da ayrıca AKP'nin gayriresmî teşkilatlarından İlim Yayma Cemiyeti de bu Siyonist şirketle çalışıyor.

Soykırımcı Siyonist İsrail'le ilişkileri kes! Kanlı ticareti durdur!

Bu durum ortaya çıkınca apar topar reklam şirketini değiştirdiler ama bunlar Gazzeli mazlumların yüzünü güldürmez. AKP, İsrail soykırım saldırılarını sürdürürken, bu kanlı kampanyaya gemiler dolusu mal taşımaya devam ediyor. İsrail'le ilişkiler ticari, askeri, siyasi, diplomatik hiçbir boyutta kesilmedi. Askıya dahi alınmadı. Tam tersine AKP mitinglerinde "İsrail'le kanlı ticarete son verin" diyen pankartlar indirtiyor, AKP'li işadamlarının kanlı ticaretini ifşa eden gazeteciler tehdit ediliyor. Yani AKP'liler lafta Gazze'nin ve Filistinlilerin yanında gözüküp eylemde Siyonizmin suçlarına destek olmaya devam ediyor.

Armağan Tulun

Bir hürriyet mücadelesi olarak iş ve aş mücadelesi

Seçimin hemen ardından işçi ve emekçileri ciddi bir kemer sıkma dayatmasının beklediği, kıdem tazminatı başta olmak üzere kazanılmış haklara saldırıların gündeme geleceği kimsenin inkâr etmediği bir gerçek. Sermaye zaten istiyor, iktidar da inkâr etmek bir yana bunu Orta Vadeli Plan'a yazarak ilan etmiş durumda. Bu saldırıyı püskürtmenin yolu örgütlenmekten ve mücadeleden geçiyor. Ve dün olduğu gibi bugün yaşanan mücadelelerin neredeyse hepsi, bu mücadelenin sadece bir ekmek mücadelesi olmadığını, aynı zamanda örgütlenme hakkına sahip çıkma anlamında bir hürriyet mücadelesi olduğunu gösteriyor.

Çünkü sendikaya üye olmak anayasal bir hak ve bir tuşa basmak kadar kolay olduğu halde iş onunla bitmiyor. Sendikaların çoğunluğu yakalaması lazım. Çoğunluğu elde edince bakanlığın yetki tespiti gerekiyor. Yetki geldiğinde bu kez de patronun yetki itirazı, işkolu değişikliği gibi oyunları ile gündeme geliyor. Yetkinin mahkeme tarafından tescil edildiği durumlarda bile patron ne mahkeme tanıyor ne memleketin yasasını, anayasasını. Hâl böyle olunca da ekmeğine sahip çıkmak, çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirmek için örgütlenen işçilerin neredeyse hepsi, karşısında sadece anayasa tanımaz sermayeyi değil, sermayenin çıkarına dokunmamak için yasaların çiğnenmesine göz yuman hatta çanak tutan istibdadı karşısında buluyor. İşte bu yüzden iş, aş mücadelesi hürriyet mücadelesi ile birleşiyor, birleşmek zorunda kalıyor.

Sadece son dönemde bile çok sayıda örnek var. Ankara Ostim'de bulunan Patiswiss fabrikasında Öz Gıda-İş sendikasında işçilerin örgütlenmesini kırmak için patron bir işçiyi işten attı. Patiswiss işçilerinin direnişi devam ediyor. Silivri'de bulunan Ekol Ofset'te patron, işçilerin DİSK Basın-İş'te örgütlenmesini kırmak için, küçülme bahanesiyle sendika üyelerini işten çıkarıyor. İşçiler sendikalaşma hakkına sahip çıkmak ve atılan işçilerin geri alınması için eylemlerine devam ediyor. İzmir Çiğli'de bulunan Iffco Turkey isimli gıda fabrikasında ise Tekgıda-İş sendikası geçtiğimiz aylarda örgütlendi, Ağustos ayında yetkiyi aldı. Patron yetkiye itiraz etti ama sendikanın toplu sözleşme yetkisi Aralık ayında mahkeme tarafından tescil edildi. Buna rağmen toplu sözleşme hakkını gasp etmeye devam eden patron, örgütlülüğü kırmak amacıyla bir yandan süreci uzatmak için istinafa başvururken diğer yandan 6 işçiyi de işten çıkardı. Yine Tekgıda-İş sendikası bir süre önce Eker Süt ürünlerinde örgütlenmiş, yetkiyi almıştı. Patron sendikanın Eker'in depolarında da örgütlenmesi gerektiği gerekçesiyle yetkiye itiraz edince Tekgıda-İş depolarında da örgütlenmeye başladı. Sonuç yine aynı: Örgütlenmeyi engellemek için işten çıkarma saldırısı. Ve nihayet İstanbul Esenyurt'ta bulunan Perfetti van Melle'de de durum benzer. Tekgıda-İş sendikası çoğunluğu sağladı, yetkiyi aldı, patron yetkiye itiraz etti ve sendikanın atadığı temsilcilerden birini işten çıkardı. O da yetmedi baskıyı arttırmak için mola yerlerindeki oturma alanlarını, bankları söktü, giriş çıkışlara, yemekhanelere kameralar yerleştirdi, işçilerin her hareketini izlemeye başladı.

Patronlar, fabrika yönetimleri, sendikalaşma ve toplu sözleşme hakkını gasp ederek suç işliyor. Sendikalaşmayı kırmak için işten atarak suç işliyor. Baskı ve mobbing uygulayarak suç işliyor. Yasaları çiğniyor. Ve Perfetti'de, Eker'de, Iffco'da, Patiswiss'te, Ekol Ofset'te ve diğerlerinde işçiler, yasaları uygulamak için bile mücadele etme görevini kimseye havale etmeden üstleniyor.

Son dönemdeki örnekler derken devam eden mücadelelerden örnekler verdik. Bir de yine yakın zamanda yaşanan ve ama şimdi devam etmeyen, kazandığı için bu muharebesi sona eren bir örnekle bitirelim. Dilovası'ndaki Esitaş Elektrik'te de benzer bir durum yaşandı. Birleşik Metal-İş sendikası örgütlendi, yetkiyi aldı ve yetkinin ulaşmasının ardından patronun işten atma saldırısı geldi. Bu saldırıya Esitaş işçileri şalteri indirerek cevap verince atılan işçiler geri alındı. Esitaş işçisi kazanmanın yolunun işgal, grev, direnişten geçtiğini bir kez daha göstermiş oldu. Şimdi sıra Perfetti'de, Eker'de, Iffco'da, Patiswiss'te, Ekol Ofset'te ve nicelerinde! Onların mücadelesi hepimizin mücadelesi! İş, aş, hürriyet için örgütlenen, işgal, grev, direniş diyerek mücadele eden işçilerle dayanışmaya!

Ertuğrul Oruç

Sağlıkta piyasalaşma torba yasasını örgütlenme ve mücadele ile çöpe atarız!

Şubat ayı başında Meclis Genel Kurulu'na gelen, sağlık alanına dair farklı kanunlarda önemli değişiklikler öngören yasa teklifi jet hızıyla 1 Mart'ta yasalaştı. Birçok farklı yasanın çok sayıda maddesinde değişiklikler getirdiği için kanun "torba yasa" diye anılmıştı. Her ne kadar farklı yasa ve maddelerde değişiklikler getirirse de yapılan değişikliklerin amacı ortak: Sağlık alanının piyasalaşmasının önündeki engelleri kaldırmak, sağlık emekçilerinin örgütlenmesinin ve mücadelesinin önünü tıkamak.

AKP, 20 yılı aşkın iktidarı boyunca işçilere ve emekçi halka düşman, piyasaya dost pek çok icraat gerçekleştirdi. Elbette sağlık alanı da bundan çokça nasibini aldı. Sağlık piyasasının kârını arttırmanın yolu, sisteme daha fazla hastayı (piyasaya göre müşteriye) çekmekten geçiyordu. Bu amaçla AKP iktidarı, halkın sağlığını hiçe sayarak koruyucu sağlık hizmetlerini arka plana itip, esas olarak vatandaşların polikliniklere başvurusunu teşvik ettiği bir sağlık ortamı yarattı. 20 yıl öncesine göre yaklaşık 3,5 kat daha fazla polikliniğe başvuru bir sağlık sistemimiz var. Şu an polikliniklere başvuru talebi o kadar fazla arttı ki geline aşamada özellikle nüfus yoğunluğunun fazla olduğu büyükşehirlerde randevu bulunamaz hâle geldi.

Sağlık merkezlerine başvurudaki bu ciddi artışın sağlık emekçileri için anlamı muazzam bir iş yükü artışı oldu. Bu durumun sağlık emekçilerinde oluşturduğu memnuniyetsizliği gidermenin bir aracı olarak AKP iktidarı, performans dayalı ücretlendirme sistemini hayata geçirdi. Geldiğimiz aşamada özellikle doktorların maaşının önemli bir kısmı performans dayalı durumda.

AKP iktidarı, yıldan yıla halkın daha fazla kendi cebinden harcama yaptığı bir sağlık sistemi yarattı. Sağlık emekçilerinin ise çalışma şartları kötüleşti, özlük hakları geriledi. İktidar, sağlık emekçileri mücadeleyi yükselttiğinde tavizler verdi, mücadele geriye düştüğünde ise sağlık emekçilerinin kazanılmış haklarına saldırdı. AKP iktidarı sağlık alanını piyasalaştırırken, sağlık emekçilerini atomize edip, yeri geldiğinde ikna, yeri geldiğinde zor yoluyla sistemi sürdürmeye çalıştı.

Bu yasalaşan torba yasa ile tarih tekerrür ediyor. İktidar, 31 Mart sonrasına hazırlık yapıyor. Sağlık piyasasına zeval gelmemesi için emekçilerin haklarına saldıran ve onların mücadelesini kırmaya dönük hamleleri hayata geçiriyor. Yasa; disiplin cezası alacak olan sağlık emekçilerinin ikinci bir ceza olarak teşvik (performans) ödemesinin kesilmesi, hastane kurullarının kurulup sağlık emekçilerinin "piyasa verimlilik kriterleri" üzerinden denetimini yapıp verimsiz olanları cezalandırılması, geçici görevlendirme süresinin 1 aydan 2 aya uzatılması gibi maddeler içeriyor. Sağlık piyasasının önünü açan ilaçların piyasaya çıkmadan önce değil de çıktıktan sonra denetlenmesi gibi pek çok madde de yasa da mevcut.

Sağlık emekçileri, AKP iktidarı döneminde örgütlü oldukları emek-meslek örgütleri aracılığıyla kitlesel yürüyüşler, basın açıklamaları ve üretimden gelen güçlerini de gösterdikleri çok sayıda eylem ve gösteri gerçekleştirdi. Ne zaman mücadeleyi yükseltti, sonunda hep kazanım elde etti. Öyleyse gün AKP iktidarının çıkardığı sağlıkta piyasalaşma torba yasasının ve 31 Mart sonrası çıkacak olan daha kapsamlı torba yasaların ağzını büzüp tarihin çöp sepetine atmak için örgütlenmeyi arttırmanın ve mücadeleyi yükseltmenin günüdür.

Patronların yeni bir sömürü aracı olarak MESEM'ler: Çocuk işçiliğinin yasal kılıfı

Mesleki eğitimin, öğrencilerin beceri ve bilgi yönünden gelişimini sağlayan, kamu kontrolünde sürdürülen bir süreç olması gerekirken, patronların talep ve ihtiyacı doğrultusunda yapılan düzenlemeler, yasa değişiklikleri, sanayi ve ticaret odalarıyla yapılan protokollerle mesleki eğitim patronların politikaları doğrultusunda düzenlenip, Mesleki Eğitim Merkezleri (MESEM) programına kayıtlı öğrenciler patronlar için ucuz iş gücü haline getiriliyor. Böylece mesleki eğitim kamu kontrolünden uzaklaşıyor. Bunun en önemli sonucu, son 6 ay içinde yaşları 14-17 arasında değişen 8 mesleki eğitim öğrencisinin iş cinayetlerinde hayatını kaybetmesidir.

2016 ve 2021 yıllarında yapılan kanun değişiklikleriyle önce çıraklık eğitiminin örgün ve zorunlu eğitim kapsamına alınıp, Millî Eğitim Bakanlığına bağlı MESEM'lerde verilmesine karar verildi. MESEM'ler, Mesleki ve Teknik Eğitim Genel Müdürlüğüne bağlandı. **Yasa değişikliğiyle ayrıca staja tabi tutulan meslek liseleri ve MESEM öğrencileri sadece iş kazası ve meslek hastalıkları yönünden sigortalı sayılmaya başlandı. Bu sigorta 4A kapsamında emekliliğe tabi olan sigorta başlangıcı olarak sayılmıyor ve öğrencilerin bu dar kapsamlı sigortaları kayıtlı oldukları meslek lisesi veya MESEM tarafından yapılıyor.** Ayrıca tüm meslek liseleri bünyesinde MESEM'ler açıldı. Bu değişiklik ile birlikte MESEM bünyesinde staj yapacak 9-10 ve 11. sınıf öğrencilerine asgari ücretin en az yüzde 30'u, 12. sınıftaki kalfalara ise asgari ücretin en az yüzde 50'si kadar ödeme yapılması kararlaştırıldı. Belirlenen bu yasal stajyer ücretlerinin, işsizlik fonundan teşvik olarak tekrar patronlara aktarılmasına karar verildi. Böylelikle patronlar hiçbir külfet altında kalmadan, kamu kaynaklarını kullanarak emekçi çocuklarını sömürüyor.

Emekçilerin sefalet ücretlerine mahkûm edilmesi, meslek liselerinin özel okul patronları ve sanayi patronları tarafından şekillenmesiyle yoksulluk ve açlık ile karşı karşıya bırakılan emekçi çocuklarının geçinebilmek ve eğitim hayat-

larını sürdürebilmek için MESEM programına geçmesi bu programa taleplerin artmasına neden oldu. Bugün MESEM programına kayıtlı olan 1,5 milyon öğrenci bulunuyor. Yaşları 14'e kadar inen bu çocukların, İş Kanununun 71. maddesi gereği tehlikeli ve ağır işlerde çalıştırılması yasakken, stajyer veya çırak adı altında fiziksel, zihinsel ve psikolojik gelişimini sağlamadan metal fabrikaları gibi ağır ve tehlikeli işletmelerde çalıştırılıp, yasanın üzerine stajyer kılıfı geçirilerek patronlara ucuz işgücü olarak peşkeş çekiliyor. Meslek lisesi stajyerlerinden farklı olarak MESEM programına kayıtlı öğrenciler ara tatil, sömestr tatili ve yaz tatili gibi hiçbir okul tatilinden yararlanamaz iken sadece senede bir ay ücretli izinleri bulunuyor. Bu durum çocukların bir işçi gibi çalıştırıldığı da bir özeti aslında.

Çocuk işçiliğinde iş birliği: MEB, İSO ve patronlar

Millî Eğitim Bakanlığı ve tarikatlar arasında yapılan protokoller ve işbirlikleri gündemdeyken, meslek liseleri ve MESEM'ler ile sanayi odaları, ticaret odaları ile fabrika patronları arasında yapılan protokollerden hiç bahsedilmiyor. İstanbul Sanayi Odası'nın protokol yaptığı 44 okul var. Patronlar sanayi odası üzerinden bu okullarda istedikleri gibi at koşutuyor. Meslek liselerinin patronlar için "memleket meselesi" olmasının sebebi de ucuz işgücü olarak kullanılacak milyonlarca emekçi çocuğu olmasındandır. Organize sanayi bölgelerinin neredeyse tamamına MESEM açan bakanlık, yasa değişiklikleri ile patronlara hiçbir yük vermeden stajyer, kursiyer, çırak adı altında sanayi odaları, ticaret odaları protokolleri ile denetimden uzak yüzbinlerce emekçi çocuğunu henüz 14 yaşında eğitimden koparıp ucuz emek gücü haline getiriyor. 8 Aralık 2023 günü, İstanbul Sanayi Odası ve MEB işbirliği ile Mesleki Eğitim Zirvesi gerçekleştirildi, stajyer ve çırak öğrenciler iş cinayetlerinde hayatlarını kaybederken Millî Eğitim Bakanı Yusuf Ziya, İSO'nun geliştirdiği Mesleki Eğitim İşbirliği Projesi'ne (İSO MEİP) güzelleme yapıyordu.

Aynı zirvede konuşan İSO Başkanı Erdal Bahçıvan ise stajyer sigortalarının kapsamının geliştirilmesi, ailelerin ve öğrencilerin mesleki eğitime teşvik edilmesi için ailelerin ve öğrencilerin desteklenmesi mesleki eğitime teşviklerin artırılmasını, **bunların devlet tarafından karşılanmasını istedi.** Hiçbir külfet altına girmeden, stajyerleri ucuz emek gücü olarak kullanan, iş cinayetlerinde öldüren patronlar, teşvikler artsın, MESEM'e kayıtlı öğrenci sayısı arttırılsın diye pişkince şikayet ediyorlar. Bunlar yetmezmiş gibi **İSO ile okullar arasında yapılan protokoller ile meslek liselerinin, müdür ve müdür yardımcılara, Yönetici Geliştirme Programı adı altında, koçluk becerileri, insan kaynakları, girişimcilik gibi eğitimler veriliyor. Verilen bu eğitimlerle müdür ve müdür yardımcılar fabrika patronlarının insan kaynakları çalışanı gibi direkt patronlarla iş süreçlerini sürdürüyor.** İSO, meslek liseleri ve MESEM'lerin müdür ve müdür yardımcılarını kendi istekleri doğrultusunda değiştirecek, atamalara müdahale edecek kadar meslek liseleri ve MESEM'lerde etki sahibi.

Yapılması gerekenler açıktır. MESEM projesi derhâl durdurulmalıdır. Staj yaşına sınırlama getirilerek çocukların çalışma ortamları aldıkları formasyona uygun hale getirilmelidir. Önlemin alınmadığı tespit edilen fabrikalara caydırıcı cezalar uygulanmalı öğrenciler derhâl bu fabrikalardan alınmalıdır. Stajyer çalıştıran işyerlerinde denetimler artırılmalı, patronların acımasız sömürsünün önüne geçilmelidir. Mesleki eğitim süreci, stajyerlerin fiziksel, zihinsel ve psikolojik olarak çalışma ortamına hazırlanması sağlanmalıdır. Stajyer ücretleri artırılmalı, çocukların sağlıklı beslenmeleri sağlanmalıdır. Stajyer sigortalarının kapsamı geliştirilmeli, emekliliğe tabi sayılmalıdır. Patronlara verilen teşvikler kesilmeli, sigorta ve stajyer ücretlerinin tamamı stajyer çalıştıran iş yeri tarafından karşılanmalıdır.

Afrika

Senegal'de kitle eylemleri Fransız işbirlikçisi cumhurbaşkanını devirdi

Senegal'de 25 Şubat'ta yapılacak planlanan cumhurbaşkanlığı seçimlerinin meclis ile Anayasa Konseyi arasında çıkan kriz sebebiyle süresiz ertelenmesi kararının ardından başkent Dakar'da birçok gösteri

düzenlendi. Senegal'de cumhurbaşkanlığı aday listesini belirleyen Anayasa Konseyi ile Ulusal Meclis arasında yaşanan kriz, Anayasa Konseyinin muhalefet lideri Karim Wade'nin Fransız vatandaşlığından geç

çıkıldığını söyleyerek aday olmayacağını bildirmesiyle patlak verdi. Resmî gazetede 17 Ocak'ta Fransız vatandaşlığından çıktığı yayınlanan Karim Wade Anayasa Konseyinin 21 Ocak'ta kamuoyuyla paylaştığı listede yer almadı.

Seçime kısa bir süre kala en güçlü adaylardan olan Wade'nin yarış dışı kalmasıyla kamuoyunda sert tepkiler oluşmaya başladı. Anayasa Konseyinin Wade'nin adaylığını iptal etmesinin ardından Rose Wardini isimli adayın Fransız vatandaşı olduğunun ortaya çıkmasıyla tepkiler daha da güçlendi. Bunun üzerine başta Anayasa Konseyinin meşrulu-

ğu sorgulanmaya ve bazı hakimler hakkında rüşvet iddiaları ortaya atılmaya başladı.

Ortaya çıkan bu kriz üzerine mevcut Cumhurbaşkanı Macky Sall 25 Şubat'ta yapılması planlanan seçimlerin ertelendiğini duyurdu. Seçimlerin ertelenmesine tepki gösterenler sokaklara akın etti ve başkent Dakar başta olmak üzere kent birçok noktasında polis saldı- rısı ile karşılaştı; dört kişi hayatını kaybetti ve onlarca gösterici yaralandı. Hükümet mobil ve internet verilerini üç gün süreyle kesti. Gösteriler sırasında kent bazı noktalarında lastikler yakılarak trafik durduruldu, bazı sokaklarda ise Fransa

bayrakları yakıldı. Gösterilerin yarattığı baskı sonucunda, ülkeyi 12 yıldır yöneten ve Fransız emperyalizminin işbirlikçisi Cumhurbaşkanı Macky Sall görevinden 2 Nisan'da istifa edeceğini duyurdu. 27 Şubat'ta Sall'ın çağrısıyla toplanan "Ulusal Diyalog" panelinde seçimlerin tarihi 2 Haziran olarak belirlense de Sall görevinden istifa ettikten sonra Cumhurbaşkanlığı makamına kimin geleceği henüz belli değil. Fakat Batı Afrika'da son yıllarda Fransız emperyalizmine karşı yükselen dalga içerisinde, Senegal halkı da bu kitle eylemleri ile yerini almış bulunuyor.

Güney Amerika

Arjantin'de sınıf savaşı durulmuyor!

Geçen yılın Aralık ayında faşist Javier Milei'nin Cumhurbaşkanı seçilmesinden bu yana Arjantin siyasetini yakından takip ediyor, her sayımızda haber yapıyoruz. Bunun bir sebebi Latin Amerika'nın Brezilya'dan sonraki devi Arjantin'in dinamiklerinin kıta çapında etkiye sahip olması. Bir diğer sebebi ise, sınıf savaşının militan bir işçi sınıfı ve faşist bir burjuva Cumhurbaşkanı arasında, olabilecek en yakın halde bu ülkede yaşanmakta oluşu.

Milei, sanki dünyanın tüm burjuva gericiğinin vücut bulmuş hali. Uluslararası politikada NATO'nun Ukrayna üzerinden Rusya'ya karşı yürüttüğü savaşı harlamakla, soykırımcı İsrail'e alkış tutmakla meşgul. İç politikada Donald Trump'ı taklit ederek en ılımlı ezilen hareketle-

rinin ardında kültürel Marksizm öcüsünü arayıp ezilen kesimlerin haklarını tırpanlıyor. Bu politikanın en büyük kurbanları arasında kadınlar ve eşcinseller bulunuyor. Neoliberal politikalarına yalnızca emekçi ve yoksullardan değil, eyalet yönetimleri ve düzen muhalefetinden bile sert tepkiler gelince Milei, "Ekonomiyi düzeltme yolunda Kongre'yi filan takmam" diyerek yürütmenin gücünü artıran ve bu yetkileri cumhurbaşkanının elinde toplayan bir yasa tasarısını yasama organlarından geçirmeye koyuldu.

Ancak Milei'nin en büyük hedefi, hiç şüphesiz işçi sınıfı ve yoksullar. Artık Venezuela'yı bile geride bırakan enflasyon oranları, Türkiye'den beter döviz bağımlılığı ve yüksek işsizliğin yoksulluğa ittiği Arjantin'in emekçi ve yoksulları, şimdi ka-

nunların kendilerine tanıdığı güvenceleri de yitirme tehlikesiyle karşı karşıya. Milei, emeklilik güvencesinden kira bedellerine, ücretlerden sendika haklarına tüm işçi haklarını tırpanlamaya yeminli. En son 27 Şubat günü Buenos Aires'in yoksul ve işsizlerinin yararlandığı aşevlerini bile kapatmaya girişti. Bu hamle, yoksul halkın ve solun olduğu kadar hiç de ilerici atfedilemeyecek Katolik kilisesinin de tepkisiyle karşılaştı.

Ancak Arjantin işçi sınıfı, son derece militan bir biçimde karşı koymaya devam ediyor. Hafta geçmiyor ki sendikalar, büyük sol partiler ve işsizler hareketi Piqueteros büyük kitleler halinde alanlara dökülmesin, Milei'ye karşı durmasın. Bu kitlesel tepkilerin bir sonucu olarak, Milei'nin geçirmeye çalıştığı işçi düşmanı

torba yasa da başarısızlığa uğradı. Bu ilk zaferin önemi büyük. Elbette protestolar ve ilk zaferler, ülkenin yasama organını dahi hiçe sayan bir faşisti yolundan döndürmek için yeterli değil. Ancak Arjantin işçi sınıfı, üretimden gelen gücünü kullanmasını da biliyor. 28 Şubat'ta havalimanı çalışanları bir günlük bir greve çıkarak uluslararası ulaşımı felç etti. 400'e yakın uçuşun iptal edildiği grev, patronlara iki milyon dolara mâl oldu.

Arjantin, şu anda devrimcilik

iddiasındaki partilerin kitlesel destek gördüğü az sayıdaki ülkeden biri. Bu partilerin oluşturduğu Solun ve İşçilerin Cephesi – Birlik (FIT-U), hem belediye seçimlerinde hem de ulusal çapta seçimlerde büyük varlık da gösterebiliyor. Şimdi bu cepheye önemli bir iş düşüyor: seçilmiş bir faşist cumhurbaşkanını en azından programını uygulayamaz hale getirmek. Bu görevde ne kadar başarılı olacaklar, göreceğiz.

Avrupa

Almanya'da ön-faşizme karşı tepkiler

Almanya'da Correctiv adlı haber kuruluşu 15 Ocak'ta sansasyonel bir haber yayınladı. Bu habere göre, Berlin'in merkezinin dışında kalan bir bölgede, Alman ön-faşist AfD (Almanya için Alternatif) partisi, Avusturya'dan ön faşist Kimlikçi Parti ve bazı yerel faşist öğrenci kulüplerinin üyelerinin katıldığı gizli bir toplantı yapıldı. Bu grupların yanı sıra toplantıda bazı meşhur patronlar, doktorlar, avukatlar ve hatta son seçimlere kadar iktidarda olan Hristiyan Demokratlar gibi daha "ılımlı" siyasi partilerden üyeler de vardı. 25 Kasım 2023'te gerçekleşen toplantıda ülkenin "Alman kültürüne asimile olmamış gruplardan" zorla temizlenmesine yönelik bir ana plan öne sürüldü. Özellikle Almanya vatandaşı olan "yabancı unsurlar" konusunda, uzun vadeli bir baskı stratejisi yoluyla onlardan yavaş yavaş kurtulmaya dayalı bir stra-

teji gündeme geldi.

Bu haberin yayınlanması üzerine protestolar ülkede dalga dalga yayılmaya başladı. İlk başta sol örgütlerin öncülüğünde yaklaşık 50 bin kişilik yerel protestolarla başlayan eylemler Ocak ayının sonlarına doğru yaklaşık 100 farklı şehirde toplamda 1 milyon kişinin katıldığı büyük bir kitleselliğe kavuştu. Faşizmin yükselişi ve ön-faşizm konusunda hâlâ gerçeklerin çok gerisinde olan siyasi partilerin aksine halk, protestolarda AfD ve Kimlikçi Parti gibi örgütlerin faşist niteliğini açıkça ortaya koyup lanetliyor.

Ancak böyle geri bir siyasal ortamda, dağınmış ve örgütsüz bir halkın tüm bu gelişmelerin arkasındaki dinamikleri tespit etmesi beklenemez. Örneğin Almanya halkının önemli bir kısmı, AfD'nin önlenemeyen yükselişi, Almanya'nın hızla yeniden silahlanması ve buna bir bahane olarak

kullandığı Ukrayna savaşı arasındaki ilişkiyi göremiyor. AfD'nin yükselişini liberal haklara karşı gelen bazı geri kafalı insanların yerel bir inisiyatifi gibi gören halk, dünya genelinde yükselen faşizm ve dünya savaşı tehlikesine karşı tamamen silahsız bırakılmış durumda. Bunun bir yansımasını da, yükselen faşizmin Almanya'daki Müslümanlara karşı olan tavrının ve bunun İsrail'in soykırımı ile olan ilişkisinin görülebilmesi. Her ne kadar Kimlikçi Partililer, Yeni Zelanda'da bir camide toplu katliam yapan Brenton Tarrant ile olan ilişkilerini saklamasa da Alman kamuoyu bu bağlantıyı kurabilmiş değil. Hatta bir adım ileri giderek, bu bağlantının Alman egemenleri tarafından bilinçli olarak gizlendiği söylemeliyiz. Tabii bu durumda faşizm karikatürize edilerek Yahudi düşmanlığına indirgeniyor. İşte bu yüzden de faşizme karşı yapılan eylem-

lerde Filistin dostları büyük bir baskıyla karşılaşıyor, bazı yerlerde eylemlerden uzaklaştırılıyor.

Siyonizmin fikir babası Theodor Herzl, kurulmasını planladığı devletteki yerel halktan kurtulmak için uzun vadeli bir baskı programı önermiş ve "onlara bu topraklarda iş veremeyerek, onları göçe zorlayacağız" demişti. Bugün bir yandan Theodor Herzl'in izinden giden İsrail, etnik temizlik emellerini Gazze soykırımı ile sürdürürken, diğer yandan Theodor Herzl'in söylediklerinin neredeyse aynısını söyleyerek yükselen faşist hareket Almanya ve diğer Avrupa ülkelerinde gün-

den güne güçleniyor. Tüm bunlar, NATO'nun Ukrayna'daki faşist örgütleri kullanarak Rusya'ya karşı yürüttüğü operasyon ve Almanya'nın yeniden silahlanması arka planında gerçekleşiyor. Almanya halkının faşizmin yükselişine karşı kitlesel tepkisi ne kadar görkemli olursa olsun, siyasal bilinç ve örgütlülükle birleşmezse manipüle edilmeye ve yenilmeye mahkûm kalacak. Bu cenderenin aşılmasını sağlayacak tek güç ise, Almanya'daki işçi sınıfını ırk ve ulus ayırmadan örgütleyecek bir savaşı işçi sınıfı partisidir.

Sermayeye toz kondurmayan Tayyip Erdoğan emekliyi gözden çıkardı:

Para babalarına değil emekliye bütçe!

Türkiye’de 15 milyon 800 bin emekli sefalet ücretlerine mahkûm edilmiş durumda. Emekliler insanca geçinebilecek bir gelir istiyor ve en düşük emekli aylığı asgari ücret kadar olacak şekilde zam istiyor. Erdoğan ise emeklileri tamamen gözden çıkartmış durumda ve milyonlarca emeklinin haklı taleplerine karşı kesin bir dille zam yok diyerek cevap veriyor. En son Kütahya’da yaptığı seçim mitinginde Erdoğan şunları söyledi:

“Devletin çalışanlarının yarısından fazlasına maaşlarını vermesek o zaman belki bu ilave gideri karşılayabiliriz. Biz harcadığımız her kuruşu, devleti ve milletle birlikte çalışıp kazanmak mecburiyetindeyiz. Mesela yaklaşık 11 trilyon lira giderle bağladığımız 2024 bütçemizi ele alalım. Bunun 1 trilyon liradan fazlasını deprem harcamalarına ayırdık. Devletin tüm çalışanları için yaklaşık 3 trilyon lira personel gideri var. Yatırımlar için 1,6 trilyon liraya

yakın bir kaynak kullanılacak. Emekli maaşları için ayrılan miktar yaklaşık 3 trilyon liraya yakın; eğitim için 1,6 trilyon lira, sağlık için 1,6 trilyon lira, sosyal yardımlar için 500 milyar lira, mahalli idareler için 860 milyar lira tahsis edildi. Diğer kalemleri söyleyeyim bile.”

Erdoğan bilinçli olarak rakamları çarpıtıyor. Emeklileri sanki havadan para istiyormuş gibi gösteriyor. Emeklinin zam talebini kamu çalışanlarının maaşı ile, deprem bütçesi ile, eğitim ve sağlık bütçesi ile kıyaslayarak sanki emeklileri adeta çalışan kesimle karşı karşıya getirmeye çalışıyor. Gerçekler ise bambaşka:

Emekli lütf değil hakkını istiyor!

• Emekli havadan para istemiyor. Çalıştığı yılların, ücretinden kesilen primlerin karşılığında sosyal sigorta sisteminin sağlamakta yükümlü olduğu geçinebilecek bir emekli aylığı

talep ediyor.

Emekli için kaynak var: Kayıt dışı istihdama son ver! SGK primlerinin gerçek ücretten yatırılmasını sağla!

• Emekli maaşlarına ayrılan bütçe 3 trilyon değil, 2,6 trilyon! Bu para devlet bütçesinden değil SGK’nın prim gelirlerinden karşılanıyor. SGK prim gelirleri ise 2,5 trilyon. Emeklinin talep ettiği insanca geçinebilecek ücreti vermek için ilk elde yapılması gereken SGK’nın prim gelirlerini arttırmaktır.

• Kayıt dışı istihdam oranı yüzde 28! Çalışanların çok önemli bir bölümünün sigorta primleri gerçek ücretleri üzerinden değil, asgari ücret üzerinden yatırılıyor. Kayıtlı çalışma ve gerçek ücretler üzerinden sigorta primi ödenmesi durumunda emekli maaşlarına zam yapmak için gerekli kaynak rahatlıkla bulunur.

Emeklinin hakkı para babalarına gidiyor: Deprem bütçesinden, eğitimden, sağlıktan bahsetme; 1,25 trilyon faiz giderinden bahset! Faize değil emekçiye ve emekliye bütçe!

• Erdoğan emeklinin hak talebine bütçeden eğitime, sağlığa ve depreme ayrılan paydan bahsederek karşılık veriyor. Ama 2024 yılı bütçesinden faize ayrılan 1,25 trilyon liradan bahsetmiyor.

• Emekliye ayrılan kaynağın ne çalışanlardan ne de kamu hizmetlerinden kesilmesine gerek var. İhtiyaç olan kaynak para babalarına gidiyor. İşçi sınıfı ve emekçi halkımızın çıkarı, çalışanıyla ve emeklisiyle bir bütün olarak sermayenin ve para babalarının karşısındadır.

Çalışan ve emekli el ele örgütlenmeye ve mücadeleye!

Erdoğan da aslında emeklilerin taleplerine karşı sarf ettiği sözlerle ve söylemedikleriyle, çalışanıyla emekliyle emekçi halkımızın karşısında olduğunu; sermayenin, yerli ve yabancı tefecilerin/para babalarının tarafında olduğunu itiraf etmektedir. Yapılması gereken açıktır. Emeklilerin bir kısmı çalışma hayatının dışına düşmüştür, bir kısmı da güvencesiz koşullarda işten çıkarılacaklar listesinin ilk başında olmak üzere çalışmaktadır. Emeklinin sefaleti çalışanın geleceğidir. Emeklilere yönelik bu kuşatma ancak çalışan ve emekli tüm işçi ve emekçilerinin birlikte örgütlenmesi ve mücadelesiyle kırılır.

Vergi zulmüne son! Vergi yükü zenginlere!

Yoksulluk sınırının altında gelir vergisi alınmasın! Yoksulluk sınırının üstüne gelire göre artan oranlı vergi!

İşçi sınıfı tüm ülkeyi sadece emeğiyle değil, ödediği vergilerle de sırtında taşıyor. Sene başında asgari ücret zammıyla birlikte yeni vergi dilimleri de açıklandı. Buna göre işçi ve emekçiler, yıl içinde toplam geliri 110 bin lirayı geçtiğinde yüzde 15’lik dilimden bir üst vergi dilimi olan yüzde 20’lik dilime geçecekler. Asgari ücret kadar gelirden vergi alınmaması artık bir şey ifade etmiyor. Mevcut sistem asgari ücret ve civarında ücret alan milyonlarca insanı yılın ikinci yarısından itibaren asgari ücrete düşürüyor.

T.C. Anayasasının 2. maddesi

si sosyal devletten, 60. maddesi sosyal güvenlik hakkından bahsediyor. Devletin sosyal adaleti sağlamadığı ortada. 2023 yılının aylık ortalama hane geliri 14 bin lira oldu. 2024 yılı başı itibarıyla açlık sınırı 14 bin 400 lira, yoksulluk sınırı ise 47 bin lira. Yani halkımızın ortalama geliri açlık sınırının, yoksulluk sınırının ise yarısına dahi gelmiyor. Bu durumda devlet-

tin yoksulluk sınırına kadar gelir vergisi almaması, böylece ilk vergi diliminin en az yoksulluk sınırının yıllık karşılığı olan 540

bin liradan başlatması gerekir. Vergi dilimi ayrıca sene içinde enflasyon oranında da arttırılmadığıdır.

Damadın gelir vergisi rekortmeni olması marifet mi?

SİHA ve İHA’larla gündeme gelen Baykar şirketinin sahibi ve Tayyip Erdoğan’ın damadı olarak tanınan Selçuk Bayraktar, 2023 yılının vergi rekortmeni olarak açıklandı. Bu rekor hemen yandaş medya tarafından Selçuk Bayraktar’ın vatansenverliğinin bir göstergesi olarak sunuldu. Hatta Koç ailesi üyelerini dahi geride bırakmasıyla övüldü. Peki gerçekten öyle mi?

Selçuk Bayraktar’ın rekor kırdığı vergi kalemi gelir vergisi... Gelir vergisi rekortmenliği her zaman çok da itibarlı bir şey değil. Zira geçmişte 1986-1993 yılları arasında toplamda altı kez vergi rekortmeni olan kişi genelev patroniçesi olarak ün salmış olan Matild Manukyan’dı. Yani Baykar şirketinin gelirinden değil, Bayraktar’ın şahsi gelirinden bahsediyoruz. Baykar şirketinin ödediği vergi kurumlar vergisi kaleminde gözükür. Bu kaleminde şirketin ne kadar vergi ödediği açıklanmamıştır.

Bu durumda Bayraktar’ın gelir vergisi rekoru kırması şu anlama geliyor: Erdoğan’ın damadı SİHA, İHA ticaretinden öyle bir şahsi gelir elde etmiştir ki bu gelir, Türkiye’nin en önde gelen patronlarını bile geride bırakmıştır. Bayraktar 564 milyon lira vergi ödediğine göre bu verginin kaynağı olan gelir milyarlarca lira tutarında demektir.

Özetle vergi rekortmenlerinin açıklanmasıyla öğreniyoruz ki istibdad basınının anlattığı vatan millet aşkıyla büyük fedakarlıklara katlanan iş adamı Bayraktar hikayesinin arkasındaki gerçek, damadın silah ticaretiyle servetine servet katmasıdır.

Erdoğan musluğu açtı! Emekçinin alınteri, İşsizlik Sigortası Fonu’ndan sermayenin kahasına akıyor!

22 Şubat’ta yürürlüğe giren Cumhurbaşkanı kararlarıyla İşsizlik Sigortası Fonu’ndan çeşitli kalemler altında sermayeye kaynak aktarma oranı yüzde 30’dan yüzde 50’ye çıkarıldı. Adı işsizlik sigortası olan bu fonda hâlihazırda 200 milyar liraya yakın para birikmiş durumda. Bu birikimin ana kaynağı işsizlik sigortası primleri. 2023 yılında işçi payı olarak bu fona 27,3 milyar lira aktarıldı ancak bu rakamın sadece 21,6 milyar lirası işsizlik ödeneği için kullanıldı. Fonun gelirlerinden aslan payını ise 40 milyar lira tutarındaki destek ve teşvik kalemiyle sermaye aldı. Sadece destek ve teşvikler değil, aktif iş gücü programları ve işbaşı eğitim programları adı altında yapılan ödemeler de patronların hesabına yazılıyor. Çünkü bu programlarla patronlar ücret maliyetini fona yıkıp bedavaya işçi sömürüp kâr ediyor. Ancak gözünü para bürümüş sermayeye bunlar da yetmiyor. Daha fazlasını istiyorlar. Her zaman olduğu gibi Erdoğan onları kırmıyor ve yağmayı daha da arttırmak için kanunun kendisine verdiği yetkiyi kullanıyor.

İşsizlik Sigortası Fonu’nun yağmalanmasına son!
İşsizlik Sigortası Fonu işçi yönetimine!

Ücret için gelir vergisi tarifesi (dilimleri) 2024	Oran
110 bin TL’ye kadar	%15
110 bin TL-230 bin TL arası	%20
230 bin TL-870 bin TL arası	%27
870 bin TL-3 milyon TL arası	%35
3 milyon TL üstü	%40

100. yılın bilançosu: Patronlar semirdi emekçi halk eridi!

Yüzde 127 enflasyon, 8,8 milyon işsiz, 45 milyar dolar cari açık! Güya 2023’te uçuşa geçecektik, sermaye ve istibdad yüzünden yerin dibine battık!

Erdoğan 10 yıl önce 2023 hedefi olarak 2 trilyon dolar milli gelir hedefi koymuştu. TÜİK’in 2023 yılı için açıkladığı resmi milli gelir rakamı ise 1,1 trilyon dolarda kaldı. 2023 yılı sonu itibarıyla milli gelirden sermayenin aldığı pay yüzde 50’nin üzerindeyken emeğin payı yüzde 29’da (yıl başında EYT yasasıyla birlikte ödenen

emekli ikramiyelerinin toplu etkisine rağmen) kaldı. Enflasyon için hedeflenen yüzde 5 oranına karşılık 2023 yılının enflasyonu ise resmi rakamlarla yüzde 64,77; ENAG’ın açıkladığı gerçek enflasyon rakamlarına göre ise yüzde 127 oldu. Tüm yıl boyunca iktidardan ihracat rekorları kıracağız, cari açığı kapatacağız masalları

dinledik ancak 2023 yılını ithalatta yüzde 11 artışla ve ihracatta yüzde 2 azalışla kapattık. Türkiye Cumhuriyeti’nin 100. yılını her üç gençten birinin işsiz olduğu yüzde 33’lük geniş tanımlı genç işsizlik oranıyla ve toplamda 8,8 milyonluk bir yedek işçi ordusuyla tamamladık.

Halk ekmek kuyruğu, Et balık kurumu kuyruğu: Türkiye uçmuyor, ucuz et alabilmek için et balık kurumunun önünde, ucuz ekmek için halk ekmek büfelerinin önünde kuyruk olmuş bekliyor!